

СТИВЪН КИНГ

БЯГАЩОТО МОМИЧЕ

Превод от английски: Весела Прошкова, Адриан Лазаровски, Стефан
Георгиев, 2009

chitanka.info

1. САМО БЪРЗОТО БЯГАНЕ ЩЕ СВЪРШИ РАБОТА.

След смъртта на бебето Емили започна да тича. Първо само до края на алеята, където се навеждаше и обгръщаше глезените си с ръце, после до края на карето и накрая чак до магазинчето на Коузи в подножието на хълма. Там си купуваше хляб, маргарин или нещо сладичко (кексчета с пълнеж или шоколадова глазура), ако не можеше да се сети за друго. В началото вървеше на връщане, ала впоследствие започна да изминава и това разстояние на бегом. И се отказа от кексчетата. Не си беше давала сметка, че захарта намалява болката ѝ. Или че сладкото се е превърнало в нещо като мания за нея. Какъвто и да бе случаят, кексчетата трябваше да се изпарят от живота ѝ. Както и стана. Тичането ѝ бе напълно достатъчно. Според Хенри и то се беше превърнало в нейна „мания“ и тя предполагаше, че навярно е прав.

— Какво казва доктор Стейнър по въпроса? — попита той.

— Доктор Стейнър каза да си скъсам задника от тичане и да накарам проклетите ендорфини^[1] да се размърдат. — Всъщност изобщо не беше споменавала за бягането пред Сюзан Стейнър, нито пък я бе виждала след погребението на Ейми. — Каза ми, че може и да ми го напише на рецепта, ако толкова настояваш.

* * *

Никога не бе срещала затруднения с това да излъже Хенри. Дори и след смъртта на Ейми. „*Можем да си направим друго дете*“ — ето какво му беше казала, докато седеше до него на леглото, където той потръпваше с кръстосани глезени и обляно в сълзи лице.

Тези думи го успокоиха и това беше добре, но тя знаеше, че никога вече няма да стане майка. Не и при мисълта, че може отново да открие бебето си посивяло и вцепенено в люлката си. Не можеше да

преживее отново кошмара с безрезултатната реанимация и истеричното си обаждане на 911, когато операторът я смъмри: „*Говорете по-тихо, госпожо, защото не ви разбирам.*“ Ала Хенри нямаше защо да знае истината, пък и тя искаше да го утеши, поне като за начало. Защото вярваше, че утехата, а не хлябът крепи живота. Навярно по-късно щеше да успее да намери малко утеха и за себе си. Междувременно беше родила дефектно бебе. В това беше цялата работа. И нямаше никакво намерение да поема този риск отново.

После започнаха главоболията. Все едно главата ѝ беше стегната в менгеме. Тогава вече тя *наистина* отиде на лекар, но не при Сюзан Стейнър, а при семейния им лекар — доктор Мендес. Мендес ѝ даде рецепта за зомиг. Тя отиде с автобуса до болницата, където беше кабинетът на Мендес, след което пробяга разстоянието до най-близката аптека. Оставащите три километра до вкъщи измина в среднотемпов джогинг и когато се прибра, имаше чувството, че между ребрата и под мишницата ѝ е забита огромна стоманена вилица. Тя обаче не я притесняваше. Това беше болка, която щеше да отmine. Освен това се чувстваше изтощена и ѝ се искаше да поспи.

В крайна сметка дрямката ѝ продължи целия следобед. Лежеше на същото легло, където бе заченала Ейми и където Хенри беше плакал. Когато се събуди, пред очите ѝ танцуваха призрачни кръгове — сигурен знак, че някое от „Знаменитите главоболия на Ем“, както ги наричаше, е решило да я навести. Глътна едно от новите хапчета и за нейна изненада — и даже потрес — главоболието подви опашка и избяга. Първо се оттече към тила ѝ, а после съвсем изчезна. Ем си каза, че не би било зле да измислят подобно хапче и за преодоляване на мъката по умрелите деца.

Имаше усещането, че трябва да проучи границите на издръжливостта си, и подозираще, че процесът на проучване ще се окаже доста дълъг. Не много далеч от къщата им имаше полувисш колеж с голям стадион и писта за бягане, покрита със сгурия. Тя започна да ходи там с колата всяка сутрин, след като Хенри отидеше на работа. Той не разбираше увлечението ѝ. Нямаше нищо против джогинга — много жени го практикуваха. Да разкараме тези излишни две килца от старото дупе, да разкараме тези излишни пет сантиметра от старата талия... Ем обаче нямаше излишни килограми по задника

си, а и джогингът вече не ѝ беше достатъчен. Имаше нужда да бяга — да бяга, и то бързо. Само бързото бягане щеше да свърши работа.

Ето защо тя паркираше колата до пистата и тичаше, докато останеше без дъх, докато фланелката ѝ без ръкави с щампата на щатския университет на Флорида потъмнееше от пот и вече не можеше да се държи на краката си, а понякога даже повръщаше от изтощение.

Обаче Хенри разбра. Някой я беше видял как тича като луда в осем сутринта и му беше казал. Двамата проведоха сериозен разговор. Разговорът ескалира в ожесточен скандал, който сложи край на брака им.

— Това е просто хоби — изтъкна тя.

— Джоди Андерсън ми каза, че си тичала, докато не си се строполила на земята. Уплашила се, че си получила сърдечен удар. Това не е хоби, Ем. И мания не е. Това е някакво... как да го нарека... безумие.

И Хенри я изгледа укорително. По-късно щеше да грабне книгата и да я запрати по него, ала всъщност именно този негов поглед се оказа капката, преляла чашата. Този укорителен, осъдителен поглед. Вече не можеше да го понася. И като се съчетаеше с издълженото му лице, все едно имаше овца вкъщи. „Омъжила съм се за една овчица — помисли си тя. — *И тя по цял ден ми блее: «Беее-беее-беее».*“

Въпреки всичко Ем положи максимални усилия да бъде рационална по отношение на нещо, за което добре знаеше, че няма рационални корени. Както имаше магическо мислене, така имаше и магическо действие. Например бягането.

— Маратонците тичат, докато не се строполият на земята — изтъкна.

— Ти да не си решила да участваш в маратон?

— Може би — вдигна рамене тя и отмести очи. Зарей поглед през прозореца, към алеята. Тя сякаш я зовеше. Алеята водеше към тротоара, а тротоарът водеше към света.

— Не — поклати глава съпругът ѝ. — Не се подготвяш за маратон. Нямах никакво намерение да участваш в маратон.

Тогава ѝ хрумна — с онова чувство на брилянтно озарение, което понякога най-очевидните неща пораждаат, — че това е същността на Хенри, шибаната *квинтесенция* на Хенри. По време на шестте години

от брака им той винаги си въобразяваше, че знае какво мисли тя, как се чувства и какво смята да прави.

„А аз те утеших — каза си. Още не беше ядосана, но започваше да се ядосва. — Ти лежеше там на леглото и ревеше като бебе, и аз те утеших.“

— Бягането е класически психологически отговор на болката, която изпитваш — заяви той със същия всезнаещ тон. — Нарича се „бягство от проблема“. Но, скъпа, ако не се оставиш на болката, никога няма да можеш да...

Точно тогава тя грабна първия предмет, който ѝ беше под ръка. Оказа се издание с меки корици на „Дъщерята на пазителя на спомените“^[2].

Това бе роман, който тя започна да чете и после захвърли, ала на Хенри явно му се бе сторил интересен, понеже му оставаше само една четвърт, съдейки по втъкнатия между страниците разделител. „Дори литературните му вкусове са като на овца“ — помисли си тя и запрати книгата по него. Уцели го в рамото. Съпругът ѝ я изгледа смаяно и се опита да я сграбчи. Навярно само за да я прегърне, ала кой можеше да каже? Кой изобщо можеше да каже каквото и да било?

Ако бе посегнал към нея миг по-рано, вероятно щеше да успее да я хване за китката или за тениската ѝ. Моментът на смайване обаче не му позволи. Пръстите му сграбчиха единствено въздух, а тя вече тичаше, като забави темпо само за да грабне чантичката си тип кенгуру от масичката до входната врата. Профуча по алеята и излезе на тротоара. После продължи надолу по хълма, където за кратко беше бутала бебешка количка заедно с другите майки, които напоследък я отбягваха. Този път нямаше никакво намерение да спира, нито да забавя ход. Само по шорти, маратонки и тениска с надпис „ДА СПАСИМ МАЖОРЕТКИТЕ“, Емили се втурна с всички сили към света. Докато тичаше надолу по хълма, омота колана на кенгуруто около кръста си и щракна закопчалката му.

Как се чувстваше?

Възбудена. Въодушевена. Просто супер.

Тича до централната част на града (три километра, двайсет и две минути), без дори да спира на червените светофари; когато се налагаше да изчака зеленото, бягаше на място. На ъгъла на Източна и главната покрай нея мина мустанг кабриолет с двама младежи в него.

Единият ѝ подсвирна. Ем му показва среден пръст и хлапакът се засмя и изръкопляска, докато колата преминаваше по главната улица.

Не разполагаше с много пари в брой, но имаше две кредитни карти. От тях по-ценната беше „Американ Експрес“, понеже с нея можеше да подписва и пътнически чекове.

Даде си сметка, че няма да се върне вкъщи... поне за известно време. И когато от тази мисъл изпита облекчение — и даже краткотраен възторг — вместо тъга, заподозря, че отсъствието ѝ няма да бъде временно.

Влезе в хотел „Морис“, за да се обади по телефона, след което импулсивно реши да си наеме стая. Дали имаха нещо само за една вечер? Имаха. Тя подаде на рецепциониста своята „Американ Експрес“.

— Както гледам, май нямате нужда от пиколо за багажа... — подхвърли той, докато зяпаше шортите и тениската ѝ.

— Наложих се да тръгна внезапно.

— Разбирам — каза чиновникът с тон, който показваше, че нищо не разбира. После ѝ подаде ключа. Тя го взе и бързо премина през обширното фойе към асансьорите, като едва се сдържаше да не се затича.

---

[1] Наричани „хормони на щастието“, тези вещества се отделят от организма при спортуване и имат позитивен ефект върху психическата нагласа и настроението. — Б.пр. ↑

[2] Роман от американския писател Ким Едуардс, публикуван през 2005 година. Разказва се за мъж, който изоставя новороденото си бебе, понеже е болно от синдрома на Даун. — Б.пр. ↑

2. ГЛАСЪТ ТИ ЗВУЧИ ТАКА, СЯКАШ СИ ПЛАКАЛА.

Искаше да си купи някакви дрехи — няколко поли, блузки, два чифта дънки и още едни шорти, — ала преди да го направи, трябваше да проведе два телефонни разговора: единия с Хенри, а другия — с баща си. Баща ѝ живееше в Талахаси. Ем реши да се обади първо на него. Не можеше да се сети за телефона на моторната база, обаче помнеше мобилния му номер. Той вдигна веднага. Чуваше ръмженето на двигателите в слушалката.

— Ем! Как си?

Въпросът изглеждаше труден, но всъщност не беше.

— Добре съм, татко. Обаче съм в хотел „Морис“. Май напуснах Хенри.

— Завинаги или само за изпитателен срок? — Не звучеше изненадан; по принцип възприемаше новостите и тя винаги му се бе възхищавала заради това, ала шумът на двигателите първо намалю, а после заглъхна. Представи си го как влиза в кабинета си, затваря вратата и навярно вдига снимката ѝ, която стоеше на разхвърленото му бюро.

— Още не мога да кажа. В момента положението не изглежда на добре.

— Защо се разделихте?

— Заради бягането.

— Заради бягането?

Тя въздъхна.

— Не съвсем. Нали знаеш как понякога зад едно нещо всъщност се крие друго? Или хиляда други неща?

— Бебето. — След смъртта на Ейми баща ѝ бе престанал да използва името ѝ. Наричаше я само *бебето*.

— И начина, по който се справям с проблема. Явно на Хенри не му допада. Осъзнах, че искам да го направя по моя си начин.

— Хенри е добър човек — каза баща ѝ, — но вижда нещата различно. Без съмнение.

Тя мълчеше.

— Как мога да ти помогна?

Ем му каза. Той се съгласи. Тя знаеше, че ще се съгласи, но не и преди да чуе цялата ѝ история. Това, че я изслуша, беше най-главното, а Ръсти Джаксън беше изключително добър слушател. Ако не умееше да изслушва другите, едва ли щеше да се издигне от един от тримата редови механици в моторната база до един от четиримата най-отговорни хора в кампуса на Талахаси. И това не беше нещо, което бе чула от него; той никога нямаше да си позволи подобно изказване нито пред нея, нито пред когото и да било.

— Ще изпратя Мариет да почисти къщата.

— Татко, няма нужда да го правиш. И аз мога да я изчистя.

— Но аз искам да го направя — каза той. — Къщата и бездруго се нуждае от основно почистване. Стои заключена от близо година. Откакто майка ти умря, не съм се връщал много често на Върмилиън. Все си намирам нещо неотложно, което да свърша тук.

Майката на Ем също бе престанала да бъде Дебра за него. След погребението (беше си отишла от рак на яйчниците) всеки път, когато станеше дума за нея, я наричаше просто „майка ти“.

Ем за малко да попита: „Сигурен ли си, че наистина нямаш нищо против?“, ала после си каза, че това се прави, когато някой непознат предложи да ти направи услуга. Или друг вид „татенце“.

— Искаш да отидеш там, за да бягаш, нали? — попита той. Усещаше усмивката в гласа му. — Плажната ивица е широка, а и пътят е идеален за тичане. Както добре знаеш, между впрочем. И няма да ти се налага да се блъскаш в другите тичащи. Защото Върмилиън ще е тих и необезпокояван от туристи чак до октомври.

— Отивам там, за да помисля. И надявам се — за да преодолея скръбта си.

— Значи всичко е уредено. Искаш ли да ти резервирам билет за самолета?

— Мога и сама да го сторя.

— Естествено. Еми, добре ли си?

— Да.

— Гласът ти звучи така, сякаш си плакала.

— Малко — призна тя и избърса лицето си. — Всичко стана прекалено бързо. — „*Като смъртта на Ейми*“ — можеше да добави. Дъщеричката ѝ си бе отишла като една изискана малка дама, без да издаде нито звук по бейбифона. „*Излизай тихо и не затръшвай вратата*“, както често я наставляваше собствената ѝ майка по време на тийнейджърските ѝ години.

— Хенри няма да дойде в хотела и да те безпокои, нали?

Ем долови миг на деликатно колебание преди думата „*безпокои*“ и се усмихна въпреки сълзите си, които продължаваха да текат.

— Ако питаш дали ще дойде, за да ми тегли един хубав бой... това просто не е в стила му.

— Понякога мъжете проявяват неочаквани за тях черти, когато съпругите им ги напускат... или избягват.

— Не и Хенри. Той не е човек, който да създава проблеми.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш първо в Талахаси?

Тя се поколеба. Част от нея искаше да го стори, ала...

— Имам нужда да остана сама за известно време. Преди да предприема каквото и да било. Всичко стана прекалено бързо — повтори, макар и да подозираше, че се е трупало в продължение на доста време. Дори можеше да е било заложено в основите на брака ѝ.

— Добре. Обичам те, Еми.

— И аз те обичам, татко. Благодаря ти. — Тя преглътна буцата в гърлото си. — За всичко.

* * *

Хенри не ѝ създаде никакви проблеми. Дори не я попита откъде се обажда. Каза ѝ:

— Може би не си единствената, която има нужда от малко почивка от брака ни. Може би така е най-добре и за двама ни.

Тя удържа внезапното си желание — което ѝ се стори едновременно тривиално и абсурдно, да му благодари. Мълчанието ѝ изглеждаше като най-добрата тактика. Онова, което съпругът ѝ изрече впоследствие, я накара да се почувства благодарна за избора си.

— На кого ще се обадиш за помощ? На Краля на моторната база?

Този път импулсът, който трябваше да потисне, бе да го попита дали вече е позвънил на майка си. Ала библейският принцип „око за око, зъб за зъб“ никога не решаваше проблемите.

Вместо това отговори с — както се надяваше — равен глас:

— Отивам на Върмилиън Ки. В къщата на баща ми.

— А, в онази барака. — Почти го чу да изсумтява подигравателно. Също като кексчетата с пълнеж и шоколадова глазура къщите с три стаи и без гараж въобще не се вписваха в света на Хенри.

— Когато пристигна там, ще ти се обадя — добави тя.

Продължително мълчание. Представяше си го как стои в кухнята, притиснал чело до стената, а пръстите му стискат слушалката с такава сила, че кокалчетата им са побелели. Изпълнен е с гняв, който се опитва да потисне. Все пак са преживели заедно шест по-скоро хубави, отколкото лоши години. Ем се надяваше, че той ще се справи. Ако наистина го искаше.

Когато заговори отново, гласът на Хенри звучеше едновременно спокоен и уморен.

— Взе ли кредитните си карти?

— Да. И няма да прекалявам с тях. Обаче искам моята половина от... — Замълча и прехапа долната си устна. За малко да нарече мъртвото им дете „бебето“ а това не беше правилно. За баща ѝ може и да беше, но не и за нея. Прочисти гърлото си и започна отначало.

— Моята половина от парите за колеж на Ейми — заяви тя. — Предполагам, че не са много, но...

— Повече са, отколкото мислиш — отвърна той.

Отново звучеше разстроен. Бяха открили фонда не при раждането на Ейми, нито дори когато Ем забременя, а още по времето на първите им опити да зачене. Тези опити се проточиха цели четири години и когато най-накрая дадоха плод, двамата вече обсъждаха дали да прибегнат до изкуствено осеменяване. Или до осиновяване.

— Онези инвестиции не бяха просто удачни, те бяха благословени от небесата — особено акциите на компютърен софтуер. Морт ни вкара в играта в точното време и ни изкара в момента, когато бяха достигнали абсолютния си пик. Нали не искаш да извадиш златните яйца от гнездото, Еми?

Ето — пак ѝ казваше какво иска и какво не иска.

— Ще ти дам адреса веднага щом се настаня — каза тя. — Прави каквото искаш с твоята половина, но искам да ми изпратиш чек с моята.

— Не се отказваш — въздъхна съпругът ѝ и въпреки че този наставнически, укорителен тон я караше да съжалява, че не може да запрати още една книга по него — вече с твърди корици, — тя запази мълчание.

Най-накрая от гърдите на Хенри се отрони тежка въздишка.

— Виж, Ем, смятам да изляза навън за няколко часа. Ела и си вземи дрехи и каквото там ти трябва. Ще ти оставя и малко пари на тоалетката.

За един кратък миг тя се почувства изкушена от предложението; после обаче си каза, че мъжете оставят пари на тоалетката, когато ползват услугите на проститутки.

— Не — заяви твърдо. — Искам да започна на чисто.

— Ем. — Името ѝ бе последвано от дълга, дълга пауза. Навярно се бореше с връхлетелите го емоции и мисълта за това накара очите ѝ отново да се навлажнят. — Това ли е краят на връзката ни, мило?

— Не знам — отвърна тя, като се опитваше да овладее гласа си. — Още е твърде рано да се каже.

— Мен ако питаш, по-скоро да. Днешният ден доказва две неща. Първото е, че една здрава жена може да пробяга голямо разстояние.

— Ще ти се обадя — каза тя.

— Второто е, че живите бебета са като спойка за брака. А мъртвите са като киселина.

Тези думи ѝ причиниха повече болка, отколкото всичко друго, което ѝ беше казал, понеже свеждаха Ейми до една грозна метафора. Ем не би могла да направи подобно нещо. И не мислеше, че някога би била способна да го направи.

— Ще ти се обадя — повтори и прекъсна връзката.

3. ВЪРМИЛИЪН КИ СЕ ПРОТЯГАШЕ СЪНЛИВ И ПОЧТИ НЕОБИТАЕМ СРЕД РАЗТАПЯЩАТА ЮНСКА ЖЕГА.

Така Емили Куенсби първо тича до края на алеята, а сетне продължи надолу по хълма до магазинчето на Коузи и пое по пистата на полувисшия колеж „Кливланд Саут“. Оттам бяга до хотел „Морис“. Изрита в движение брака си, както жена изритва сандалите си, преди да се хвърли във вихъра на забавленията. После преодоля разстоянието (с помощта на „Саутуест Еърлайнс“) до форт Майърс, Флорида, където си нае кола и се отправи на юг към Нейпълс. Върмилиън Ки се протягаше сънлив и почти необитаем сред разтапящата юнска жега. Шосе с дължина три километра започваше от подемния мост, минаваше покрай плажа и стигаше до алеята на бащината ѝ къща. Самата къща изглеждаше доста неугледно отвън с небоядисаната си фасада, синия си покрив и олющените сини капаци на прозорците, ала отвътре си беше доста комфортна и даже имаше климатик.

Когато изключи двигателя на взетия под наем нисан „Авис“, единствените звуци, нарушаващи тишината, бяха шумът на вълните от пустеещия плаж и далечните крясъци на разтревожена птица, която не спираше да зове:

„Оу-оу! Оу-оу!“

Ем опря чело на волана и плака в продължение на пет минути, давайки отдушник на стреса и ужаса, натрупани през последната половин година. Или поне се опита. Нямахше кой да я чуе, с изключение на кресливата птица. Когато най-накрая престана, съблече фланелката си и избърса всичко — сълзите, потта, сополите. Избърса всяко квадратно сантиметърче от кожата си над обикновения, сив спортен сутиен. После пое към къщата. Под стъпките ѝ хрущяха раковини и парченца корал. Докато се навеждаше, за да вземе ключа от металната кутия от дъвчащи бонбони, скрита под статуетката на градинското джудже с избеляла червена шапка, ѝ хрумна, че от цяла

седмица не е получавала някое от знаменитите си главоболия. А това беше нещо хубаво, особено като се имаше предвид, че зомигът ѝ бе останал на хиляда и петстотин километра от нея.

Петнайсет минути по-късно, екипирана с шорти и една от старите ризи на баща си, тя вече тичаше по плажа.

* * *

Следващите три седмици животът ѝ беше по спартански суров и простичък. Закусваше с кафе и портокалов сок, на обяд омиташе огромни зелени салати, а за вечеря си приготвяше някакви полуфабрикати, обикновено макарони със сирене или кълцано говеждо върху препечен хляб (баща ѝ го наричаше „говно върху керемидата“). Въглехидратите веднага се изгаряха от организма ѝ. Сутрин, докато беше още прохладно, тичаше боса по плажа, съвсем близо до водата, където пясъкът бе твърд, мокър и почти лишен от мидички. Следобед, когато беше горещо (и често валеше), бягаше по шосето, понеже дърветата хвърляха гъста сянка над по-голямата му част. Понякога се измокряше. В тези случаи продължаваше да тича под дъжда, като често се усмихваше, а друг път даже се смееше, и когато се прибираше, се събличаше още в антрето и хвърляше мокрите си дрехи в коша за пране, който се намирал — за удобство — само на три крачки от душа.

В началото бягаше три километра по плажа и километър и половина по шосето. След три седмици вече изминаваше по четири и половина километра по плажа и три километра по шосето. Ръсти Джаксън обичаше да нарича своето флоридско убежище „Колибката сред тревата“ навярно заради някое старо парче или нещо друго. Тя се намирал в най-северната част на острова и на Върмилиън нямаше друга подобна постройка; всичко останало бе заето от богатите и тузарите, а в най-южната част на острова се издигаха три луксозни имения, собственост на най-богатите тузари. Докато тичаше по шосето, Ем на няколко пъти бе задминавана от натоварени с охранително оборудване камиони, ала съвсем рядко — от леки коли. Всички сгради, покрай които минаваше, бяха заключени и залостени, с капаци на прозорците и вериги, преграждащи алеите им, и щяха да

останат така поне до октомври, когато собствениците им щяха да заприиждат насам. Тя започна да си измисля имена за различните къщи, покрай които минаваше — тази с колонадите беше „Тара“, онази зад високата желязна ограда — „федералния затвор“, а огромното имение, скрито зад грозна бетонна стена, се превърна в „Бункера“. Единствената друга малка постройка (освен тази на баща ѝ) се гушеше сред множество палми, които почти я скриваха от погледите. Ем я нарече „Бърлогата на троловете“ и често си представяше как тайнствените ѝ обитатели се препитават само с курабийки марка „Трол“.

От време на време срещаше на плажа доброволци от Движението за опазване на костенурките и скоро започна да ги поздравява по име. Те на свой ред ѝ отвърщаха: „Здрасти, Ем!“ Други хора почти нямаше, макар че веднъж някакъв хеликоптер мина доста ниско над плажа и пътникът му — млад мъж — ѝ помахаше. Тя отвърна на поздрава му. Помисли си, че непознатият едва ли щеше да види лицето ѝ, понеже козирката на шапката ѝ с емблемата на „Семинолите“^[1] напълно го скриваше.

Пазаруваше в „Пъблик“, който се намирал на седем километра и половина на север по шосе № 41. На връщане се отбиваше в книжарницата за стари книги на Боби Трикет, която беше доста по-голяма от „Колибката сред тревата“, но иначе си беше от същия тип постройка. Там си купуваше стари криминалета с меки корици от Реймънд Чандлър и Ед Макбейн — страниците им бяха кафяви по краищата и пожълтели отвътре, а сладникавият им мирис я изпълваше с носталгия, също като стария форд комби с дървени елементи, който зърна веднъж покрай шосе № 41; на покрива му бяха закрепени два градински шезлонга, а от багажника му стърчеше олющена дъска за сърф. Нямаше нужда да си купува нещо от Джон Д. Макдоналд; баща ѝ имаше всичките му романи и те я чакаха, грижливо подредени на оранжевите стелажи в къщата.

Към края на юли Ем вече пробягваше по девет и понякога даже по десет и половина километра на ден. Гърдите ѝ се бяха стопили до малки бучки, задникът ѝ почти бе престанал да съществува и тя бе запълнила две от празните оранжеви лавици с книги със заглавия като „Мъртвият град“ и „Шест лоши неща“. Нито веднъж не си купи вестник и така и не включи телевизора, пък дори и само да се

осведоми за прогнозата за времето; същото се отнасяше и за стария персонален компютър на Ръсти.

Баща ѝ се обаждаше всеки втори ден, но престана да я пита дали иска да се „скатае от работа“ и да я навести, след като тя му заяви, че когато е готова да го види, веднага ще му го каже. Междувременно, увери го тя, се храни добре, няма никакви мисли за самоубийство (истина) и дори не се чувства потисната (лъжа). Това подейства успокояващо на Ръсти. Винаги се бяха държали честно един с друг. Освен това тя знаеше, че лятото е доста натоварено време за него — всичко, което не можеше да бъде свършено, докато хлапетата сновяха насам-натам из кампуса (или „съръженията“ както ги наричаше той), трябваше да се направи между петнайсети юли и петнайсети септември, когато освен летните курсове и някоя академична конференция нищо друго не смуцаваше покоя в университета.

Освен това си имаше приятелка. Казваше се Мелъди. Ем не искаше да се намесва в отношенията им — щеше да се чувства неловко, — но знаеше, че Мелъди прави баща ѝ щастлив, така че не пропусна да попита как е тя. „Добре е — гласеше неизменният му отговор. — *Мел си е туп-туп.*“

Обади се на Хенри веднъж и той също ѝ се отчете с едно позвъняване. Вечерта, в която ѝ се обади, Ем бе почти сигурна, че е пиян. Отново я попита дали това е краят на връзката им и тя отново му каза, че не знае, но този път го излъга. Или поне така си мислеше.

Нощем спеше като жена, изпаднала в кома. В началото имаше кошмари — преживяваше отново и отново сутринта, в която бяха намерили Ейми мъртва в люлката ѝ. В някои от сънищата бебето бе почерняло като изгнила ягода. В други — тези бяха по-лошите — заварваше Ейми да се бори за глътка въздух и я спасяваше с дишане уста в уста. Бяха по-лоши, защото се събуждаше с осъзнаването на факта, че Ейми продължава да е мъртва както преди. Веднъж се пробуди от подобен сън точно по време на свирепа гръмотевична буря и се спусна гола от леглото на пода, където заплака с опрени на коленете лакти и впити в бузите пръсти, разтягащи устните ѝ в гротескна усмивка, докато мълниите проблясваха над океана и хвърляха причудливи сини отблясъци по стената.

Докато разширяваше границите на възможностите си и изследваше пределите на издръжливостта си, постепенно сънищата ѝ

или престанаха, или започнаха да се прожектират нейде далеч от мисловния ѝ взор. Тя вече се събуждаше не толкова отпочинала, колкото с облекчение и със спокойствие, проникнало до самата ѝ сърцевина. И въпреки че всеки ден не се различаваше от предишния, всяка следваща утрин започна да ѝ изглежда като нещо ново — нещо самостоятелно и различно, — а не като продължение на старото. А веднъж дори се събуди с мисълта, че смъртта на Ейми е започнала да се превръща от нещо, което се *случваше*, в нещо, което се *беше случило*.

Тя реши да помоли баща си да намине да я види. Нямаше нищо против да вземе и Мелъди, стига да го искаше. Щеше да им приготви прекрасна вечеря. Можеха и да останат да пренощуват (все пак това си беше *неговата* къща). А после Ем щеше да започне да мисли какво точно иска да прави с истинския си живот — онзи, който скоро щеше да възобнови от другата страна на подвижния мост. И да реши какво иска да задържи и какво — да захвърли.

Зарече се, че скоро ще направи това предложение на баща си. В рамките на една седмица. Или най-много две. Още не бе съвсем готова за това, но моментът приближаваше. *Усещаше* го, че приближава.

---

[1] Бейзболният отбор на Флоридския университет, назован така в чест на индианското племе, обитавало тези места. — Б.пр. ↑

4. НЕ ОСОБЕНО ПРИЯТЕН ЧОВЕК

Един следобед в началото на август Дийк Холис й каза, че вече си има компания на острова. Винаги така го наричаше — *острова*.

Дийк изглеждаше като състарен мъж на около петдесет и пет, но нищо чудно да е чукнал и седемдесетака. Беше висок и жилест и носеше възстара сламена шапка, която приличаше на обърнат супник. Всеки делничен ден от седем сутринта до седем вечерта той отговаряше за подвижния мост между Върмилиън и континента. През уикендите „хлапето“ поемаше задълженията му („хлапето“ беше над трийсетте). В някои дни, когато Ем тичаше до моста и виждаше хлапето вместо Дийк в стария плетен стол пред будката, с „Максим“ или „Популярна механика“ вместо „Ню Йорк Таймс“ в скута, с изненада осъзнаваше, че отново е събота.

Този следобед обаче на смяна беше Дийк. Проливът между Върмилиън и сушата — който старецът наричаше „шийката“, — бе пуст и тъмен под мрачното небе. Едра чапла бе кацнала на парапета откъм страната на океана и съзерцаваше замислено пейзажа, макар че по-вероятно беше да се визира във водата за риба.

— Компания ли? — учуди се Ем. — Това пък откъде го измисли? Нямам никаква компания...

— Не съм си го измислил аз. Пикъринг се върна. От номер 366. Пак е довел една от „племенниците“ си. — На думата „племенниците“ сините му очи, които бяха толкова светли, че изглеждаха почти безцветни, се завъртяха многозначително.

— Не съм видяла никого.

— Естествено, че не си — кимна той. — Цъфна с големия си червен мерцедес преди около час, когато ти сигур' още си връзвала маратонките си. — Той се наведе над вестника си и страниците прошумоляха. Ем видя, че вече е решил половината кръстословица. — Всяко лято е с различни племенници. Но все младички. — Дийк направи кратка пауза. — А понякога е с *двечки*: едната идва през август, а другата — през септември.

— Не го познавам. И не съм виждала никакъв червен мерцедес — каза тя. Освен това не знаеше и коя къща точно е под номер 366. Самите постройки ѝ бяха интересни, но по принцип не обръщаше внимание на пощенските им кутии. Единственото изключение беше тази на номер 219, понеже в горната ѝ част имаше изкусна дърворезба с птици. (Ето защо къщата зад нея се превърна в „Птичето царство“.)

— Хич не ти и трябва — подхвърли Дийк. Вместо да завърти очи, сега той сви устни, сякаш бе опитал нещо неприятно на вкус. — Кара ги тука с мерцедеса, а после ги връща в Сейнт Питърсбърг с корабчето си. Голяма бяла яхта. „Плейпен“^[1] се казва. Тая заран мина оттук. — Устните му отново се свиха. Някъде в далечината проехтя гръмотевица. — Тъй племенниците получават първо обиколка из къщата и после разходка с лодка покрай брега, а ние няма да видим Пикъринг чак до януари, когато там горе покрай Чикаго настане кучешки студ.

Ем си каза, че тази сутрин май беше зърнала луксозна бяла яхта, хвърлила котва недалеч от острова, ала не беше съвсем сигурна.

— След ден-два — а може и седмица — ще довтасат двама души, които ще откарат мерцедеса обратно там, 'дето по принцип си го държи. И мен ако питаш, туй значи някъде до частното летище в Нейпълс.

— Сигурно е много богат — отбеляза тя. Това беше най-дългият разговор, който бе водила досега с Дийк, и не можеше да каже, че не ѝ е интересен. Въпреки всичко обаче започна да тича на място. Донякъде защото не искаше да се схване, но най-вече понеже тялото ѝ изгаряше от необходимост да бяга.

— Къпе се в мангизи като Скрудж Макдък, но за разлика от него според мене Пикъринг си ги харчи. И сигур' по таквиз начини, за които чичо Скрудж не е и сънувал. Чувал съм, че забогатял с някакви компютърни дивотии. — Очите му се завъртяха. — Май напоследък всички тъй забогатяват...

— Май да — кимна тя, без да спира да тича на място. Гръмотевицата отново прочисти гърлото си — този път доста по-силно и самоуверено.

— Виждам, че нямаш търпение да хукнеш, но не ти дрънкам всички тия работи без причина — продължи Дийк. Той сгъна вестника си, сложи го до плетения стол и постави отгоре му чашата си с кафе,

използвайки я вместо преспапие. — Обикновено не говоря така за хората от острова — повечето са си тузарчета и няма да се задържа дълго тука, ако го правя, — но ти ми харесваш, Емили. Стоиш настрана от другите, ама хич не си някаква фукла. Освен туй харесвам и баща ти. От време на време двамата му удряме по няколко бири.

— Благодаря ти — каза тя. Беше трогната. В същия момент ѝ хрумна нещо и тя се усмихна. — Да не би татко да те е помолил да ме наглеждаш?

Той поклати глава.

— Хич даже. И не смятам, че би го сторил. Просто няма да е в стила на Ар Джей. Сигурен съм, че и той щеше да ти каже същото — Джим Пикъринг не е особено приятен човек. Бих стоял далеч от него. Ако те покани на чашка или даже на кафе с новата му „племенница“, на твоє място бих му отказал. А предложи ли ти разходка с лодка, ако бях на теб, *в никакъв случай* не бих приел.

— Разходките с лодки изобщо не ме интересуват — заяви тя. Онова, което я интересуваше, бе да свърши работата си тук, на Върмилиън Ки. И имаше чувството, че почти я е свършила. — Май е по-добре да тръгвам, че скоро ще завали.

— Бас държа, че няма да е преди пет — отбеляза Дийк. — Но даже и да бъркам, мисля, че нищо няма да ти стане.

Тя отново се усмихна.

— Аз също. Противно на общоприетото мнение, жените не се разтапят от дъжда. Ще кажа на татко, че сме си побъбрили.

— Предай му поздравите ми. — Той се наведе, за да вземе вестника си, и внезапно застина, гледайки я изпод смешната си сламена шапка. — Как си ти, между впрочем?

— По-добре съм — отвърна тя. — Чувствам се по-добре с всеки изминал ден.

С тези думи Ем се обърна и започна дългия си маратон до „Колибката сред тревата“. Махна за довиждане на Дийк и в същия момент чаплата, която бе стояла на парапета на моста, прелетя над главата ѝ с рибка в дългата си човка.

* * *

Номер триста шейсет и шест се оказа „Бункера“ и за първи път, откакто бе дошла на Върмилиън, завари портата отворена. Дали беше отворена, когато притича покрай нея в посока към подвижния мост? Не можеше да се сети. Навярно защото точно тогава бе погледнала ръчния си часовник с големия дигитален дисплей, който отскоро бе започнала да носи, за да си засича времето.

Бягаше, без да има намерение да забавя ход — гръмотевиците вече бяха доста по-близо, — когато си каза, че все пак не носи велурена пола за хиляда долара от бутика на Джил Андерсън, а най-обикновена спортна екипировка: шорти и тениска с емблема на „Найк“. А и какво бе казала на Дийк? Че жените не се разтапят от дъжда. Ето защо забави темпото, завъртя глава и хвърли бърз поглед към двора на имението, водена от най-обикновено любопитство.

Каза си, че мерцедесът, паркиран там, е модел 450 SL, защото баща ѝ си беше купил такъв навремето. Обаче неговият вече бе доста старичък, докато този тук изглеждаше като току-що излязъл от завода. Беше червен като карамелизирана ябълка и лъскавата му каросерия хвърляше ослепителни отблясъци дори под притъмняващото небе. Багажникът бе отворен и от ръба му висеше дълга руса коса. Руса коса, изцапана с кръв.

Беше ли споменал Дийк, че момичето на Пикъринг е блондинка? Това бе първата мисъл, която я осени, ала тя се чувстваше толкова изненадана и толкова *смаяна*, че изобщо не се изненада от този факт. Напротив, въпросът ѝ се стори съвсем резонен, а паметта ѝ скоро я извести, че отговорът му е отрицателен. Не, Дийк не бе споменавал подобно нещо. Беше казал само, че е млада. Че му е племенница. И беше завъртял очи.

Гръмотевицата отново напомни за себе си. Този път грохотът беше толкова силен, сякаш мълнията бе прорязала небето точно над главата ѝ. С изключение на колата (и блондинката в багажника) дворът изглеждаше пуст. Къщата също изглеждаше необитавана; с неприветливата си, навъсена фасада приличаше на бункер повече от всякога. Дори палмите, които се поклащаха наоколо, не бяха в състояние да премахнат мрачното ѝ излъчване. Тя просто беше твърде голяма, твърде груба, твърде сива. С две думи, една изключително грозна къща.

Стори ѝ се, че чу стон, и без дори да се замисли, се втурна през портата към мерцедеса. Надзърна вътре. Момичето в багажника определено не беше изстенало. Очите му бяха отворени, обаче бе намушкано поне на десетина места, а гърлото му беше прерязано от ухо до ухо.

Ем се вцепени. Беше твърде потресена, за да помръдне. Не можеше дори да си поеме дъх. Тогава я осени, че това е *фалшиво* мъртво момиче, нещо като филмов реквизит. И въпреки че разумът ѝ веднага обяви тази идея за пълна глупост, онази част от съзнанието ѝ, която се бе специализирала в това да разсъждава разумно, кимаше трескаво. Дори си измисли история, за да подкрепи въпросната идея. Дийк не харесваше Пикъринг и избора на Пикъринг за дамската му компания, нали така? Е, ами представете си тогава, че и Пикъринг не харесва Дийк! И му е подготвил една доста грубичка шега! Вероятно възнамеряваше да мине по моста с отворен багажник, така че фалшивата руса коса да се вижда отдалеч, и...

А миризмата? Ем ясно долавяше миризмата, която се излъчваше от багажника. Миризма на кръв и изпращения. Протегна се и докосна бузата под изцъкленото око. Беше студена, ала нямаше никакво съмнение, че напипа кожа. И — о, Господи! — това бе човешка кожа.

В този миг долови някакъв звук зад гърба си. Стъпки. Понечи да се обърне, но нещо се стовари върху главата ѝ. Не почувства болка; светът се обля в ослепително бяло зарево, а в следващия миг потъна в непрогледна тъмнина.

---

[1] Букв. „бебешка кошарка“ (англ.). — Б.пр. ↑

5. ИМАШЕ ЧУВСТВОТО, ЧЕ СЕ ОПИТВА ДА ПОИГРАЕ НА „ГЪДИ-ГЪДИ-ХВАНАХ ТЕ“ С НЕЯ.

Когато се събуди, видя, че е залепена със скоч за стола в просторна кухня, пълна с всевъзможни изделия от лъскава стомана — умивалник, хладилник, съдомиялна машина и фурна, която сякаш бе предназначена за огромен ресторант. Задната част на главата ѝ изпращаше дълги, лениви вълни на болка към челото ѝ, и тя имаше чувството, че те не спират да повтарят: „Измисли изход! Измисли изход!“

До умивалника бе застанал висок, строен мъж в сиво-кафяви шорти и стара риза за голф. На безжалостната светлина от флуоресцентните кухненски лампи Ем забеляза задълбочаващите се бръчици покрай очите му и прошарената му коса, подстригана тип „канадска ливада“. Даде му около петдесет. В момента миеше ръката си в умивалника. Май имаше някаква рана там, точно под лакътя.

Мъжът завъртя рязко глава. В движенията му имаше някаква животинска бързина, която накара стомахът ѝ да се свие. Очите му бяха сини, но доста по-ярки и жизнени от тези на Дийк Холис. Тя не успя да открие нещо като здрав разум или трезва преценка в тях и изтръпна. На покрития с плочки под (в същия сив цвят като циментовата настилка на двора) се виждаше тъмна, мътна следа, широка около двайсетина-двайсет и пет сантиметра. Ем предположи, че най-вероятно е от кръв. Беше много лесно да си представи как Пикъринг влачи из помещението русокосото момиче, хванал го за краката.

— А, събуди се — каза той. — Браво. Направо супер. Да не си мислиш, че съм искал да я убия? Не съм искал да я убивам. Тая носеше нож в шибания си *чоран*! Пощипнах я по ръката и това е всичко. — Казаното изглежда го накара да се замисли и докато го правеше, се зае да попива кървавата рана на ръката си с хартиена кърпичка. — Както и

по цицата. Обаче всички момичета очакват това. Или би трябвало да го очакват. Нарича се *петинг*. Или, в този случай, по-скоро *курветинг*.

Докато говореше, Пикъринг често правеше знака за кавички с показалеца и средния си пръст. Ем имаше чувството, че се опитва да поиграе на „гъди-гъди-хванах те“ с нея. Освен това изглеждаше налудничаво. Всъщност тя нямаше никакви съмнения относно психическото му състояние. Над главите им проехтя гръмотевица, оглушителна като катастрофа на натоварен с масивни мебели камион. Тя подскочи — доколкото можеше в настоящото си положение, — но мъжът, застанал до двойния умивалник от неръждаема стомана, дори не мигна. Сякаш не беше чул нищо. Долната му устна беше издадена напред.

— Щом видях ножа, веднага ѝ го взех. И точно тогава изгубих контрол. Признавам го. Хората ме мислят за олицетворение на самообладанието и аз се старая да оправдавам очакванията им. Наистина се старая. Обаче всеки може да изгуби контрол. Ето това те не могат да го разберат. Абсолютно всеки. При точно определени обстоятелства.

Дъждът заваля с такава сила, сякаш Господ бе пуснал водата на тоалетната си чиния.

— Кой би могъл да предположи, че си тук?

— Много хора — отвърна тя без никакво колебание.

Той прекоси помещението за миг. Буквално. В един момент се намираше до умивалника, а в следващия вече бе до нея, зашлепявайки я с такава сила, че пред очите ѝ експлодираха безброй бели петънца. Те се стрелнаха из помещението, повличайки ярки опашки като на комети подире си. Главата ѝ се килна рязко настрани, косата ѝ я перна по бузата и тя усети вкуса на кръв в устата си, когато долната ѝ устна се взриви от болка. Вътрешната ѝ част бе срязана от зъбите ѝ, и то доста дълбоко. Даже имаше чувството, че зъбите ѝ са пробили месото и сега сгърчат през кожата. Навън дъждът продължаваше да вали със същия устрем. „*Ще умра, докато вали*“ — помисли си Ем, макар че не го вярваше наистина. А кой знае, може би никой не вярваше, че умира, когато удареше часът му.

— *Кой знае?* — Беше се надвесил над нея и крещеше в лицето ѝ.

— *Много хора* — повтори тя с усилие, защото долната ѝ устна вече се подуваше. Усещаше как кръвта се стича по брадичката ѝ.

Разсъдъкът ѝ обаче се бе запазил, въпреки болката и страха. Той ѝ нашепваше, че единственият ѝ шанс да оживее, бе да накара този мъж да повярва, че ще бъде заловен, ако я убие. Естествено, щяха да го заловят дори и да я пуснеше, но щеше да мисли над този въпрос по-късно. Човек трябваше да отмята кошмарите един по един.

— *Много хора!* — заяви тя отново със същата непоколебимост.

Пикъринг се стрелна към умивалника и когато се върна, вече имаше нож в ръката си. Малък нож. Навярно същият, който мъртвото момиче бе извадило от чорапа си. Той допря върха му до долния клепач на Ем и натисна. В същия момент пикочният ѝ мехур изпразни съдържанието си — внезапно, с мощна струя, изведнъж.

Лицето на мъжа се изкриви в малко превзета гримаса на отвращение, ала тя забеляза, че изглеждаше и доста доволен. Част от съзнанието ѝ се зачуди как един човек може да изпитва едновременно две толкова противоречащи си емоции. Той отстъпи половин крачка назад, но острието на ножа не потрепна. Върхът му продължаваше да потъва в кожата ѝ, като хем натискаше клепача ѝ надолу, хем подпираше леко очната ѝ ябълка в кухнята ѝ.

— Чудесно — каза той. — Още една мръсотия, която трябва да се изчисти. Макар че не беше неочаквана. Не. Както беше казал един, навън има повече място, отколкото вътре. Точно така си е. — Той се засмя — смехът му наподобяваше излайване, — и отново се наведе напред, а яркосините му очи се взряха в нейните лешникови. — Посочи ми един човек, който да знае, че си тук. Без да се бавиш. *Без да се бавиш.* Ако се поколебаеш дори за миг, ще разбера, че си измисляш и ще извадя окото ти, а после ще го хвърля в умивалника. Мога да го направя. Така че ми кажи. *Веднага.*

— Дийк Холис — изстреля тя. Знаеше, че не бива да го споменава, но името му се изплъзна от устата ѝ абсолютно инстинктивно. Не искаше да изгуби окото си.

— Някой друг?

Обаче не ѝ хрумна нищо друго име — в съзнанието ѝ цареше скована от страх пустота, — а и тя напълно му вярваше, когато ѝ каза, че всеки миг колебание ще ѝ струва лявото око.

— *Добре де, никой!* — изкрещя тя. Дийк и бездруго беше напълно достатъчен. Един човек със сигурност бе достатъчен, освен ако Пикъринг не беше толкова откачен, че да...

Той отмести ножа и въпреки че периферното ѝ зрение не можа да ѝ помогне особено, бе почти сигурна, че в долната част на окото ѝ разцъфва малко кърваво петънце. Е, голяма работа. Трябваше да се чувства късметлийка, задето все още *имаше* периферно зрение.

— Добре — кимна той. — Добре, добре, супер, добре. — Приблужи се до умивалника и хвърли ножа вътре. Ем почувства внезапно облекчение. В следващия момент мъжът издърпа едно от чекмеджетата под мивката и извади по-голям — дълъг, заострен касапски нож.

— Добре... — измърмори той и се върна при нея. По него не се виждаше никаква кръв — нямаше и едно-единствено петънце. Как беше възможно това? Колко време е била в безсъзнание?

— Добре, добре. — Пикъринг прокара свободната си ръка през късата, безумно скъпа подстрижка, която носеше. Косата му веднага се върна в предишния си вид. — Кой е Дийк Холис?

— Дежурният на подвижния мост — отвърна тя. Гласът ѝ трепереше. — *Говорехме* точно за вас. Ето защо реших да надзърна. — Изведнъж бе осенена от брилянтна (според нея) идея. — Той видя момичето! Вашата племенница, както се изрази!

— Да, да, момичетата винаги се връщат с яхтата, това е всичко, което знае. Нищо повече. Защо хората все се бъркат в чуждите работи? Къде е колата ти? Отговори ми *веднага* или ще получиш безплатно най-новата ми специална гръдна ампутация. Гарантирам ти, че ще бъде бърза, но не и безболезнена.

— Пред „Колибката сред тревата“! — изстреля тя, неспособна да измисли нищо друго.

— Какво е това?

— Малката къщичка в края на кея. Тя е на баща ми. — Отново я осени вдъхновение. — И *той* знае, че съм тук!

— Да, да... — измърмори Пикъринг. — Да, добре. Супер, браво на него. Да разбирам ли, че *живееш* тук?

— Да...

Той погледна шортите ѝ, които в момента изглеждаха тъмносини.

— Ти си бегачка, нали?

Ем не каза нищо, ала той явно не търсеше потвърждение.

— Да, бегачка си, няма съмнение в това. С тези крака...

Той изненадващо се приведе в кръста — сякаш се покланяше пред кралска особа — и лепна мляскаща целувка върху лявото ѝ бедро, точно под ръба на шортите ѝ. Когато се изправи, тя забеляза със свито сърце, че предницата на късите му панталони се е издула. Това не беше на добре.

— Значи бягаш насам-натам... — При тези думи ръката му с ножа описа елегантна дъга във въздуха, сякаш държеше диригентска палка. Движението му имаше почти хипнотично въздействие. Навън дъждът продължаваше да се лее като из ведро. Щеше да вали по този начин още четирийсет минути или може би час, след което слънцето отново щеше да изгрее. Ем се зачуди дали щеше да е жива, за да го зърне. Съмняваше се. В същото време все още ѝ беше трудно да повярва, че съвсем скоро ще умре. Трудно? Струваше ѝ се направо невъзможно.

— Бягаш насам-натам. Тичаш до другия край на острова и се връщаш. Понякога прекарваш известно време с онзи старчок със смешната капела, обаче едва ли си бърбриш с някой друг. — Думите му я изплашиха, ала не дотолкова, че да не осъзнае, че мъжът не говореше на нея. — Точно така. Не си бърбриш с никой друг. Защото тук просто няма никой друг. Ако някой от градинарите селяндури, които бачкат тук, случайно те е видял, дали ще си спомни? Да, дали ще си спомни?

Върхът на ножа започна да се люшка наляво и надясно, сякаш беше метроном. Погледът на мъжа се съсредоточи върху острието, сякаш очакваше отговорът да дойде оттам.

— Не — реши той. — Не, и ще ти кажа защо. Защото ти си просто поредната богата глезла, която тича, за да топи сланините по задника си. А те са навсякъде. Виждат ги всеки ден. Откачалките на тема здравословен живот. Бутат ти се в краката и трябва да ги отпъждаш от пътя си. Ако не бягат, карат велосипеди. И носят от онези загубени грозни каски. Разбра ли сега? Изясни ли ти се картинката? Кажете си молитвите, лейди Джейн, но гледай да не се бавиш. Защото аз ужасно бързам. Ужасно, ужасно бързам.

Пикъринг вдигна ножа на нивото на рамото си. Ем видя как устните му се свиват в очакване на смъртоносния удар и целият свят внезапно се открие пред нея с поразителна яснота. „Идвам при теб, Ейми“ — мина през ума ѝ. Тази мисъл бе последвана от друга, която

звучеше почти абсурдно и най-вероятно я бе чула по денонощния кабелен канал И Ес Пи Ен: „Чакай ме, съкровище.“

Тогава обаче той най-неочаквано се спря и се огледа, сякаш някой му бе казал нещо.

— Така... — измърмори. После възкликна: — Така ли? — и си отговори сам: — Точно така.

В средата на помещението имаше барплот за приготвяне на сандвичи и бързи закуски. Пикъринг хвърли ножа върху него и той издрънча.

— Седи си тук. Няма да те убивам. Промених решението си. Един мъж може да промени решението си. Какво получих от Никол — рана в ръката...

На барплота се виждаше изтъняла ролка скоч. Мъжът я вдигна и в следващия миг вече беше коленичил пред Ем, а тилът му и горната част на врата му се откरोиха пред нея в цялата си уязвимост. В един по-добър свят — един по-справедлив свят — тя можеше да склочи ръце и да ги стовари върху тила му, ала китките ѝ бяха здраво пристегнати за кленовите подлакътници на масивния стол. Торсът ѝ също бе омотан със скоч в дебел корсет, който я стягаше между кръста и долната част на гърдите, приковавайки я към облегалката. Лентите опасваха и коленете, прасците и глезените ѝ, застопорявайки ги към краката на стола. Похитителят ѝ определено не бе пестил времето и усилията си, докато е била в безсъзнание.

Самият стол бе здраво залепен за пода, ала явно това му се стори недостатъчно, защото започна да полага нови ленти скоч върху старите — първо отпред, а после и отзад. Когато приключи, се оказа, че е използвал цялата ролка. Накрая Пикъринг се изправи и захвърли ненужния вече картонен цилиндър върху барплота.

— Така — заяви. — Не е зле. Браво. Направо супер. Чакай ме тук. — Навярно последното изречение му се стори много забавно, понеже отметна главата си назад и лаещият му смях отново огласи кухнята. — Да не вземе да ти доскучае и да отпрашиш нанякъде, а? Трябва да се погрижа за твоето любопитно приятелче и искам да го направя, докато още вали.

Този път Пикъринг се стрелна към една врата, зад която имаше нещо като килерче, и измъкна оттам жълт дъждобран.

— Знаех си, че е някъде тук. Всеки ще се довери на човек с дъждобран. Не знам защо е така. Поредният мистериозен факт. Доскоро, приятелко, и да си седиш удобно на столчето.

Той отново се засмя (Ем имаше чувството, че слуша лаенето на ядосан пудел) и изчезна навън.

6. ПРОДЪЛЖАВАШЕ ДА ПОКАЗВА 9:15.

Когато входната врата се затръшна и Ем се увери, че наистина е заминал, необичайната яркост на света изведнъж започна да помръква и тя си даде сметка, че всеки момент може да припадне. Не биваше да го допуска. Ако имаше задгробен живот и евентуално срещнеше баща си там, как щеше да обясни на Ръсти Джаксън, че с пропиляла последните си минути на този свят в безсъзнание? Щеше да е ужасно разочарован от нея. Дори и да се срещнеха в Рая, сред пухкави облачета, кълбящи се около глезените им, и множество ангелчета, изпълняващи музиката на сферите (специално аранжирана за арфа), той щеше да е разочарован, защото е пропиляла единствения си шанс да страда като героиня от викториански роман.

Тя внимателно притисна разкъсаната месеста част на долната си устна до зъбите си... след което я ухапа толкова силно, че устата ѝ се напълни с кръв. Светът отново придоби неестествено ярки очертания, а вятърът и поройният дъжд зазвучаха оглушително в ушите ѝ като причудлива музика.

С колко ли време разполагаше? Разстоянието между „Бункера“ и подвижния мост беше към четиристотин метра, фактът, че си беше взел дъждобран, както и това, че не беше чула двигателя на мерцедеса, я караха да си мисли, че Пикъринг е решил да тича дотам. Съзнаваше, че при този дъжд и гръмотевици не бе задължително да чуе колата, но някак си не ѝ се вярваше да е тръгнал с нея. Все пак Дийк Холис добре познаваше червения мерцедес и не харесваше човека, който го караше. Видът на автомобила веднага щеше да го накара да застане нащрек. И Пикъринг със сигурност си даваше сметка за това. Той си беше луд — често си говореше сам, а от време на време се обръщаше към някого, когото само той виждаше — някакъв невидим негов съучастник, — ала въобще не беше глупав. Нито пък Дийк, естествено, но той щеше да е сам в своята малка будка. Никакви коли нямаше да минат по моста и никакви яхти нямаше да минат под него; не и в този порой.

А освен това беше възрастен.

— Вероятно имам около петнайсет минути — обърна се тя към празното помещение, макар че — кой знае? — може би говореше на кървавата следа на пода. Поне не я беше удушил, но защо? Никой нямаше да чуе писъците ѝ в тази грозна, масивна, бетонна крепост. После си каза, че със същия успех можеше да застане по средата на шосето, където да се скъса да крещи, и пак никой нямаше да я чуе. В момента даже мексиканските работници по поддръжката навярно се бяха скрили на сухо в камионите си, убивайки времето с кафенце и цигарки.

— Най-много петнайсет минути.

Да. И то в най-добрия случай. После Пикъринг щеше да се върне и да я изнасили, както бе възнамерявал да изнасили Никол. А след това щеше да я убие, както вече бе убил Никол. Нея и още колко други „племенници“? Не знаеше, ала беше сигурна, че това не е — както би се изразил Ръсти Джаксън — първото му родео.

Петнайсет минути. Или може би само десет.

Тя погледна стъпалата си. За разлика от краката на стола те не бяха залепени със скок за пода. И все пак...

„Ти си бегачка, нали? Да, бегачка си, няма съмнение в това. С тези крака...“

Да, краката ѝ наистина бяха страхотни за бягане и нямаше нужда някой да ги целува, за да ѝ го припомня. Особено пък психопат като Пикъринг. Не знаеше дали са страхотни като красота или сексапил, но от практична гледна точка си бяха много добри. Благодарение на тях бе изминала дълъг път от онази сутрин, в която двамата с Хенри бяха открили Ейми мъртва в люлката си. Очевидно похитителят ѝ силно вярваше в качествата на залепващите ленти — навярно бе гледал как десетки серийни убийци ги използват в десетки психотрилъри и навярно никоя от неговите „племенници“ не му бе давала и най-малък повод да се усъмни в ефикасността им. Навярно защото не им се бе удавала подобна възможност или просто са били твърде уплашени. Значи можеше да... особено в такъв влажен ден, в непроветрявана от толкова време къща, където буквално можеше да помирише насъбралата се плесен...

Ем се наведе напред, доколкото позволяваше корсетът ѝ от скок, и започна постепенно да стяга мускулите на бедрата и прасците си — точно тези мускули, които се развиваха от бягането и на които

психопатът толкова се възхищаваше. Първо съвсем лекичко, а после до половината. Малко преди да ги стегне напълно, започна да губи надежда, понеже не видя никакъв резултат, ала ето че в следващия миг дочу всмукващ звук. Отначало беше едва доловим и тя се запита дали не е халюцинация, родена от желанията ѝ, но после се увери, че с всяко следващо усилие постепенно ставаше по-силен. Залепващите ленти бяха наложени една върху друга под всевъзможни ъгли и здравината им бе впечатляваща, обаче започваха да се разхлабват. Макар и много бавно. Мили боже, колко бавно!

Тя се опита да се отпусне. Дишането ѝ бе учестено, а по челото ѝ, под мишниците ѝ и между гърдите ѝ бе избила пот. Искаше ѝ се веднага да поднови усилията си, ала опитът, натрупан по време на обиколките на пистата в колежа, ѝ каза, че трябва да изчака и задъханото ѝ сърце да изпомпи млечната киселина от мускулите ѝ. В противен случай следващото ѝ усилие щеше да бъде по-неуспешно. Обаче бе мъчително. Чакането бе ужасно мъчително. Нямаше представа от колко време отсъства. На стената висеше часовник — един от онези модни часовници със стилизираните слънчеви лъчи от неръждаема стомана (като всичко друго в тази ужасна, безжалостна кухня, с изключение на червения кленов стол, за който бе прикована) — обаче беше спрял на 9:15. Тя си каза, че по всяка вероятност батерията му се е изтощила.

Опита се да остане неподвижна, докато преброи до трийсет (с „очарователна Мейзи“^[1] след всяко число), но издържа само до седемнайсет. Тогава отново стегна мускулите си, напъвайки се до краен предел. Този път всмукващият звук се чу веднага и Ем почувства как столът започва да се *повдига*. Съвсем мъничко, но определено се надигаше.

Тя напрегна всичките си сили — главата ѝ бе отметната назад, зъбите ѝ бяха оголени, а от подутата ѝ устна бликаше кръв и се стичаше по брадичката ѝ. Жилите на шията ѝ изпъкнаха като въжета. Всмукващият звук стана по-силен и към него се прибави и друг — на приглушено раздиране.

Изведнъж десният ѝ прасец бе прорязан от пареща болка, която накара мускулът да се свие. За момент Ем продължи да се напъга — все пак залогът бе твърде голям, залогът бе нейният *живот*, — ала

после отново прекрати усилията си, за да си поеме въздух. И да поброи малко.

— *Едно, очарователна Мейзи. Две, очарователна Мейзи. Три...*

Знаеше, че въпреки това предупредително свиване, може да освободи краката на стола от пода. Бе почти сигурна в това. Обаче също така знаеше, че ако го постигне с цената на тежко схващане (имаше горчив опит с крампите; на два-три пъти бяха сковавали мускулите ѝ толкова силно, че плътта ѝ ставаше твърда като камък), щеше да изгуби повече време, отколкото щеше да спечели. И все още щеше да бъде завързана за проклетия стол. *Залепена* за проклетия стол.

Не хранеше илюзии, че часовникът на стената работи, ала въпреки това го погледна. Какво да се прави, рефлекс. Продължаваше да показва 9:15. Дали вече бе стигнал до подвижния мост? Внезапно я осени отчаяна надежда — Дийк ще задейства предупредителния сигнал и Пикъринг няма да посмее да се приближи. Можеше ли подобно нещо да се случи? Навярно можеше. Каза си, че психопатът бе като хиените — беше опасен само когато бе сигурен, че има превъзходство. И също като хиените не можеше да си представи, че е в неизгодна позиция.

Тя се заслуша. Проливният дъжд продължаваше, придружаван от тътена на гръмотевиците, но голямата сирена, монтирана над будката до моста, мълчеше.

Насочи вниманието и усилията си към стола и за малко да полети с главата напред към фурната, когато краката му внезапно се отлепиха от земята. Тя се наклони, олюля се, едва не падна и в крайна сметка се опря в барплота в центъра на помещението, където успя да се стабилизира. Сърцето ѝ биеше толкова бързо, че не можеше да различи отделните удари; пулсирането му се бе превърнало в бръмчене, отекващо в гърдите и в горната част на шията ѝ, точно под долната ѝ челюст. Ако беше паднала, щеше да си остане на пода като лежаща по гръб костенурка. Нямахше да има никаква възможност да се изправи отново.

„*Добре съм — помисли си. — Все пак не паднах на земята.*“

Така си беше. Въображението ѝ обаче рисуваше вероятната картина с ужасяваща яснота. Щеше да си лежи на пода, а компания щеше да ѝ прави кървавата следа, останала от Никол. Да си лежи там и да чака завръщането на Пикъринг, който щеше добре да се позабавлява

с нея, преди да сложи край на живота ѝ. А кога точно щеше да се върне? След седем минути? Пет? Или само три?

Ем отново погледна стенния часовник. Естествено, 9:15.

Седеше изгърбена до барплота, дишайки тежко — жена, към чийто гръб е присаден стол. Големият касапски нож лежеше недалеч от нея, обаче не можеше да го достигне с прикованите си за подлакътниците ръце. А дори и да успееше, с какво щеше да ѝ помогне това? Щеше да продължи да си седи на стола, обаче с нож в ръка. Без да може нито да достигне нещо с него, нито да среже каквото и да било...

Погледна към фурната и се зачуди дали не може да включи някоя от горелките на котлоните. Направеше ли го, току-виж успееше да...

В същия миг я осени друго злоещо видение — как се опитва да прогори залепващата лента и вместо това подпалва дрехите си. Нямаше никакъв смисъл да поема този риск. Ако някой ѝ бе предложил хапчета (или даже куршум в главата), благодарение на които да избегне вероятното изнасилване, изтезание и смърт — по всяка вероятност бавна, предшествана от неописуеми мъчения, — навярно би могла да пренебрегне неуморимия глас на баща си („Никога не се отказвай, Еми, хубавите неща винаги ни чакат зад този или зад следващия ъгъл“) и веднага да ги приеме. Но да рискува да получи изгаряния от трета степен по целия си торс? И да лежи полуопечена на пода, чакайки завръщането на Пикъринг и молейки се той да се върне по-скоро, за да я избави от мъките ѝ?

Не. Този вариант категорично отпаднаше. Тогава какво и оставаше? Усецаше как времето лети, лети... Стенният часовник продължаваше да показва 9:15, но тя си каза, че дъждът сякаш е понамалял. Тази мисъл я изпълни с ужас и Ем се опита да я прогони. Паниката нямаше да ѝ помогне с нищо; най-много да ускори смъртта ѝ.

Помисли си, че за ножа важеше фразата „не мога“, а за фурната — „не бива“. Много остроумно, няма що. Тогава какво ѝ оставаше?

Отговорът беше очевиден. Столът. В кухнята нямаше други като него, а единствените му по-далечни роднини бяха трите високи барстолчета. Предположи, че навярно Пикъринг го е донесъл от трапезарията, в която тя се надяваше никога да не пристъпи. Дали завързваше и другите жени — другите „племенници“ — за масивни

кленови столове, чието място бе в трапезарията? Или все на този? Нещо ѝ подсказваше, че отговорът на последния ѝ въпрос е положителен. Явно похитителят ѝ имаше голямо доверие в здравината му, въпреки че беше дървен, а не метален. И си мислеше, че онова, което е проработило веднъж, ще проработи отново; Ем бе сигурна, че и хиените разсъждават по същия начин.

Трябваше да разруши затвора, в който се намиреше. Това бе единственият начин да се спаси и разполагаше само със седем минути, за да го стори.

---

[1] Популярна измислена героиня, звезда в десет филма и радиошоу. Ролята ѝ се изпълнява от Ан Содърн. — Б.пр. ↑

7. ВЕРОЯТНО ЩЕ ТЕ ЗАБОЛИ.

Намираще се съвсем близо до барплота в центъра на кухнята, но издаденият му напред ръб в горната му част не ѝ вдъхваше доверие. Не искаше да мести стола — боеше се, че може да падне и да се превърне в преобърнатата костенурка, — ала в същото време имаше нужда от повърхност, по-широка и масивна от този ръб, която да използва за разрушаването на затвора си. Ето защо се насочи към хладилника, който също беше от неръждаема стомана... и изглеждаше направо огромен. Идеалният кухненски уред, който едно момиче може да поиска.

Ем се затътри напред с привързания към тялото и краката ѝ стол. Напредъкът ѝ бе мъчително бавен. Все едно да се опитваш да вървиш с идиотски, оформен по тялото ти ковчег, закрепен за гърба ти. Паднеше ли, столът *наистина* щеше да се превърне в неин ковчег. Или ако продължаваше да го блъска безуспешно в огромния хладилник, когато собственикът на къщата се върнеше.

Веднъж за малко да се преобърне — и да падне по лице, — ала в крайна сметка успя да запази равновесие. Беше на косъм и имаше чувството, че единствено силата на волята ѝ предотврати фаталното падане. Болката в десния ѝ прасец се завърна, заплашвайки да доведе до тежко мускулно схващане и да направи крака ѝ съвършено безполезен. Затвори очи и сякаш успя със силата на волята си да прогони и тази опасност. От неимоверните усилия потта се стичаше на ручей по лицето ѝ и отмиваше засъхналите по скулите ѝ сълзи, макар и Ем изобщо да не си спомняше да е плакала.

Колко ли време беше минало? Колко минути? Дъждът бе намалал още повече. Навярно съвсем скоро щеше да започне да прикапва и съвсем да спре. Може би Дийк беше оказал съпротива. Може би даже имаше пистолет в очуканото си старо бюро и бе застрелял Пикъринг, както се застрелва бясно куче. Щеше ли да чуе изстрела? По-скоро не — все пак вятърът продължаваше да е доста силен. Най-вероятно Пикъринг — който бе минимум с двацетина години по-млад от Дийк

и очевидно беше в изключително добра форма — бе отнел оръжието на стареца и го беше използвал срещу него.

Опита се да прогони тези мисли, но това се оказа трудно, много трудно. И задачата ѝ не се улесняваше ни най-малко от обстоятелството, че бяха абсолютно безполезни. Ем се затътри напред със затворени очи и пребледняло лице — брутално подуто около устните, — изкривено от невероятното усилие. Една бебешка стъпка, две бебешки стъпки... „Може ли да направя още шест бебешки стъпки?“ Да, можеш. Но ето че още на четвъртата коленете ѝ — прегънати под такъв ъгъл, сякаш бе приклепнала — се блъснаха във вратата на хладилника.

Тя отвори очи, неспособна да повярва, че е съумяла да доведе до успех своето мъчително сафари. Да, един незавързан човек би преодолял това разстояние най-много с три най-обикновени крачки, но за нея си беше истинско сафари. Цяло *преселение*.

Обаче нямаше излишно време, което да пилее в самоадресирани приветствия, и то не само защото всеки момент можеше да чуе как входната врата на „Бункера“ се отваря. Имаше си и други проблеми. Пренапрегнатите ѝ мускули трепереха от усилието да се придвижва в почти седнало положение и тя се чувстваше като аматьор, опитващ се да заеме поза от тантра йога. И не успееше ли от първия път, едва ли щеше да постигне нещо. А ако столът беше толкова здрав, колкото изглеждаше...

Побърза да прогони тази мисъл.

— Вероятно ще те заболи — въздъхна Ем. — Знаеш го, нали?

Естествено, че го знаеше, но знаеше и че Пикъринг ѝ бе подготвил далеч по-ужасни неща.

— Ох, моля те, дано да се получи! — отрони тя, обръщайки се странично към хладилника. Помисли си, че ако това е молитва, е адресирана към мъртвата ѝ дъщеря. — *Моля те!* — простена отново и залюля хълбоците си настрани, за да стовари паразита, впил се в гърба ѝ, върху масивната врата от неръждаема стомана.

Този път не беше толкова изненадана, както когато краката на стола се отлепиха от пода и тя за малко не полетя към фурната. Облегалката силно изпука и седалката се измести странично под задника ѝ. Само краката на стола останаха непоклатими.

— *Прогнило е!* — изкрещя Ем на празната кухня. — Проклетото нещо е прогнило! — В интерес на истината, навярно не беше точно така, ала — да благослови Господ климата на Флорида! — със сигурност столът не беше толкова здрав, колкото изглеждаше. Най-накрая късметът да ѝ се усмихне... и ако Пикъринг влезеше сега, точно когато бе направила решителната крачка към спасението си, тя направо щеше да полудее.

Колко ли още ѝ оставаше? Откога беше излязъл? Не знаеше. По принцип чувството ѝ за време беше много точно, сякаш имаше истински часовник в главата си, ала сега и той беше безполезен като онзи на стената. Мисълта, че е изгубила представа за времето, я накара да изтръпне от ужас. Сети се за големия си ръчен часовник и погледна надолу, обаче на китката ѝ нямаше нищо. Само бледа ивица на мястото, където бе стоял, и нищо повече. Естествено, Пикъринг не би пропуснал да ѝ го вземе.

Ем понечи да се блъсне отново в хладилника, но после ѝ хрумна по-добра идея. Задникът ѝ се бе освободил донякъде от седалката и това ѝ даваше допълнително предимство. Тя напрегна мускулите на гърба си, както бе направила с тези на бедрата си и прасците си, докато се опитваше да отлепи краката на стола от земята, и не след дълго почувства предупредителна болка в кръста. Този път обаче не се отпусна, за да даде възможност на мускулите си да се възстановят. Не, вече не можеше да си позволи лукса да изгуби дори една секунда. В съзнанието си го виждаше как се връща — как тича по средата на пустото шосе, под стъпките му се вдигат фонтани от пръски, а жълтият му дъждобран плющи на вятъра. И в едната му ръка се поклаща някакъв инструмент. Вероятно автомобилна щанга, която е извадил от окървавения багажник на мерцедеса си.

Тя стегна гърба си и се наведе напред. Болката в кръста ѝ се засили, сякаш някой притискаше счупена бутилка в долната част на гърба ѝ. В същия миг обаче до слуха ѝ отново достигна онова приглушено раздиране, оповестяващо отлепването на скоча — този път не от пода, а от същата материя. От наложените един върху друг пластове залепваща лента. Оковите ѝ се разхлабваха. Още не бяха окончателно премахнати, но и това беше нещо. Нещо, което ѝ даваше допълнително предимство.

Ем отново люшна хълбоци към вратата на хладилника и ударът я накара да изстене от внезапната болка, която я прониза. Столът обаче не помръдна. Беше се залепил за нея като пиявица. Тя залюля бедрата си още по-силно и от гърлото ѝ се отрони неволен вопъл, сякаш изпълняваше извратено съчетание между тантра йога и садо-мазо диско. Тогава се чу ново *изпращяване* и този път столът се измести вдясно от гърба и хълбоците ѝ.

Тя се люшна отново... отново... и отново, въртейки пламтящите си от усилието бедра, без да спира да се *блъска* в хладилника. Не броеше ударите и отново плачеше. Шортите ѝ се бяха разпрали отзад. Бяха се запретнали на единия ѝ хълбок и раната там кървеше. Каза си, че сигурно някоя треска се е забила в плътта ѝ.

Пое си дълбоко въздух, мъчейки се да успокои галопиращото си сърце (нищожен шанс да успее), и отново заблъска себе си и дървените си окови в хладилника, мобилизирайки всичките си сили. По някое време явно бе ударила дръжката на автомата за лед, защото на покрития с плочки под се изсипа водопад от ледени кубчета. Поредното изхрущяване бе последвано от внезапно хлътване и изведнъж лявата ѝ ръка се оказа свободна. Ем я погледна невярващо. Дървеният подлакътник продължаваше да е прикован за предмишницата ѝ, ала самият стол висеше килнат настрани, държейки се единствено на сивите ивици скоч. Сякаш бе попаднала в някаква лепкава паяжина. Като се замисли, си каза, че всъщност беше точно така — откаченото копеле със сиво-кафяви шорти и ризка за голф бе кръвожадният паяк. Все още не беше свободна, но вече можеше да се възползва от ножа. Трябваше само да се добере до барплота наред кухнята и да го вземе.

— Не стъпвай върху кубчетата лед — посъветва се тя с пресипнал глас. Звучеше — поне в собствените си уши — като вманиачен студент, докарал се съвсем съзнателно до ръба на нервен срив, за да изследва състоянието си. — Моментът не е никак подходящ за пързаяне.

Успя да избегне ледените късчета, но докато се навеждаше за ножа, пренатовареният ѝ гръбнак изпука предупредително. Столът, който вече бе доста разнебитен, ала все още бе привързан за торса и краката ѝ, се удари в основата на барплота. Ем сякаш не забеляза това. Вече можеше да сграбчи ножа с лявата си ръка и да среже с него

лентата, омотана около дясната, докато дишаше учестено и хвърляше бързи погледи към двукрилата летяща врата, зад която според нея се намираха трапезарията и антрето; все пак оттам беше излязъл и оттам най-вероятно щеше да се върне. Когато дясната ѝ ръка беше свободна, Ем откъсна счупения подлакътник, който продължаваше да виси от лявата ѝ предмишница, и го хвърли върху барплота.

— Стига си се оглеждала за него — изрече тя в сивата, сумрачна кухня. — Просто си върши работата. — Съветът бе добър, макар че беше малко трудно да го следваш, когато знаеш, че през тази врата всеки момент ще влети твоята смърт.

Ем започна да реже залепващите ленти, минаващи точно под гърдите ѝ. Тук трябваше да действа бавно и внимателно, обаче не можеше да си го позволи и на няколко пъти се убоде с върха на острието. Кръвта мигновено изби на повърхността на кожата ѝ.

Ножът бе изключително остър. Лошата страна на това бяха раничките под гръдната ѝ кост, а добрата — че залепващата лента се разделяше на две слой подир слой. Най-накрая „корсетът“ бе прерязан от горе до долу и столът увисна още повече. Тя се захвана с широката ивица скоч около кръста ѝ. Вече можеше да се наведе доста по-надолу и работата тръгна по-бързо, с по-малко случайни наранявания по тялото ѝ. Щом привърши, столът се люшна рязко назад. Краката му обаче продължаваха да са прилепени за нейните и изведнъж се впиха в долната част на прасците ѝ, където ахилесовите сухожилия изпъкват като кабели под кожата. Проряза я внезапна болка и Ем мъчително изстена.

Тя протегна назад лявата си ръка, за да надигне отново стола откъм гърба си, намалявайки ужасния натиск на ръбестите му дървени крака. Тъгълът бе крайно неудобен и натоварваше неимоверно ръката ѝ, ала тя продължи да крепи стола, докато се завърташе, за да застане с лице към фурната. Едва тогава се отпусна назад, използвайки барплота вместо опора, и усети как напрежението поразхлабва хватката си. Като дишаше тежко и плачеше (макар и без да го съзнава), Ем се наведе напред и започна да реже скоча, опасващ глезените ѝ. Досегашните ѝ усилия бяха поразхлабили тези пластове, както и онези, които приковаваха долната част на торса ѝ към шибания стол; постепенно работата тръгна по-бързо и тя вече не се порязваше толкова често, макар че си направи доста сериозна рана на десния прасец — сякаш

някаква безумна част от нея искаше да накаже мускула, задето се бе схванал, докато тя се опитваше да отлепи краката на стола от пода.

Вече работеше над пластове, омотани около коленете ѝ — последните ленти скоч, — когато чу входната врата да се отваря и затваря.

— Скъпа, прибрах се! — извика радостно Пикъринг. — Липсвах ли ти?

Гласът му я накара да се вцепени, както си беше наведена, с падаща пред лицето ѝ коса. Трябваше да мобилизира и последните остатъци от волята си, за да се размърда отново. Нямаше никакво време за финес и прецизност; тя заби касапския нож под сивата лента, опасваща дясното ѝ коляно, и като по чудо не засегна с върха му капачката си, с което сама щеше да се осакати. После дръпна ножа рязко нагоре с цялата си сила.

От коридора се чу силно *изщракване* и Ем си каза, че похитителят ѝ току-що е превъртял ключа в ключалката. Голяма, масивна ключалка, съдейки по звука. Явно не искаше да го прекъсват; вероятно си мислеше, че вече са го прекъсвали достатъчно за този ден. Стъпките му отекнаха по коридора. Навярно носеше гуменки (не беше обърнала внимание), понеже подметките им издаваха проскърцащи, шляпащи звуци.

И докато се приближаваше, Пикъринг си тананикаше „О, Сузана“^[1].

Лентата, придържаща дясното ѝ коляно, се раздели на две и столът изтропа в основата на барплота. Вече се крепеше само на лявото ѝ коляно. В същия момент стъпките зад летящата врата — които вече се чуваха съвсем близо, — преустановиха обичайния си ритъм, спряха за миг и се понесоха в бяг. Всичко, което последва, се случи с изумителна бързина.

Той удари силно вратата с две ръце и крилата ѝ шумно полетяха встрани; ръцете му продължаваха да са протегнати напред, когато нахълта в кухнята. Не държеше нищо в тях — нито пистолет, нито автомобилна щанга, както си беше представяла. Ръкавите на жълтия му дъждобран стигаха едва до лактите и Ем имаше време да си помисли: „Твърде ти е малък, копеле — ако беше женен, съпругата ти щеше да ти го каже, но ти си единак, нали?“

Качулката на дъждобрана бе отметната назад. Косата му беше в безпорядък — но умерен безпорядък, понеже тя бе твърде къса, — и дъждовната вода се стичаше по лицето и в очите му. Един поглед му бе достатъчен, за да прецени ситуацията, и явно разбра всичко.

— *Ах, ти, нагла кучко!* — изрева той и се хвърли към барплота, за да я сграбчи.

Ем протегна напред касапския нож. Острието му се вряза между палеца и показалеца на разперената му дясна длан и се заби дълбоко в плътта. Шурна кръв. Пикъринг изкрещя от болка и изненада — най-вече от изненада, каза си тя. Хиените не очакват плячката им да се обърне срещу тях.

Той протегна лявата си ръка, сграбчи я за китката и я изви. Нещо изскърца. Или може би изхрущя. Каквото и да бе станало, болката се стрелна нагоре по ръката ѝ, ярка като мълния. Тя се опита да задържи ножа, но нямаше никакъв шанс да успее. Масивното острие полетя през помещението и когато Пикъринг пусна китката ѝ, дланта ѝ увисна безжизнено, с разкривени пръсти.

Психопатът се нахвърли отгоре ѝ и Ем го блъсна назад с две ръце, стараейки се да не обръща внимание на експлозията от болка в навехнатата си (в най-добрия случай) китка. Действаше съвсем инстинктивно. Рационалната част от съзнанието ѝ се бе свила в някое затънтено ъгълче на мозъка ѝ, неспособна да направи нещо друго, освен да се надява на най-доброто.

Естествено, той тежеше повече от нея, но пък задникът ѝ бе притиснат към издадения ръб на барплота, който ѝ служеше за опора. Ето защо Пикъринг залитна назад със смаяно изражение, което при други обстоятелства би било комично, и стъпи върху едно от кубчетата лед (или върху няколко от тях). За миг изглеждаше като анимационен герой — например Бързоходеца от сериите за Уили Койота на „Уолт Дисни“, — който тича бясно на място, за да запази равновесие. После обаче стъпи на още ледени кубчета (тя видя как се разпиляват по плочките на пода) и се строполи тежко на земята, удряйки главата си в понащърбената врата на големия хладилник.

Пикъринг вдигна пред лицето си кървищата си ръка и я изгледа смаяно. После обърна глава към Ем.

— Ти ме *поряза* — изрече. — Ти, кучко, тъпа кучко, виж какво направи. *Поряза* ме. Защо го направи?

Опита се да се изправи на крака, но под него се плъзнаха още ледени кубчета и той отново се стовари на земята. Завъртя се на едно коляно, възнамерявайки да го използва за опора, и в следващия миг вече се намираще до нея. Тя моментално се пресегна и сграбчи счупения подлакътник, който лежеше на барплота. От него още висяха ивици скоч. Психопатът се изправи на краката си и се обърна към нея. Емили го чакаше. Стисна здраво подлакътника с две ръце (макар че дясната ѝ длан първоначално отказа да ѝ се подчини) и го стовари върху челото му. Някаква атавистична, водена единствено от инстинкта за оцеляване част от нея я накара да преплете пръстите на двете си ръце, защото така щеше да увеличи силата на удара, а това бе добре. В крайна сметка държеше подлакътник за стол, а не бейзболна бухалка.

Звукът, който последва, не беше толкова силен като трясъка от нахлуването му през летящата врата на кухнята, но също отекна в помещението, навярно защото дъждът почти беше престанал. За момент не се случи нищо друго. После кръвта шурна и обля челото му, а помътнелите му очи я изгледаха недоумяващо.

— Не — промълви вяло Пикъринг и протегна ръка, за да ѝ отнеме подлакътника, който държеше.

— Да — натърти тя и отново замахна, този път странично в мощен режещ удар. Пръстите на дясната ѝ ръка не издържах и се разтвориха в последния момент, обаче лявата продължи да стиска здраво импровизираното оръжие. Краят му — назъбен и със стърчащи трески на мястото, където подлакътникът се бе отчупил — се заби в дясното слепоочие на мъжа. Този път кръвта бликна отведнъж, а главата му се килна настрани и едва не се долепи до лявото му рамо. Яркочервени капки се търкулнаха надолу по бузата му и паднаха на покрития със сиви плочки под.

— Спри — хрипливо изрече Пикъринг, махайки вяло във въздуха с ръка. Приличаше на давящ се човек, който моли за помощ.

— Не — отсече тя и отново стовари подлакътника върху главата му.

Мъжът изкрещя и се опита да се отдалечи от нея с приведена глава. Явно възнамеряваше да заобиколи барплота, използвайки го като преграда между себе си и Ем. Отново стъпи върху кубчета лед и залитна, но като по чудо успя да запази равновесие и да не падне. Чист късмет, каза си тя.

За миг почти го остави да се отдалечи, мислейки си, че е тръгнал към летящата врата. Точно това би направила тя например, ако беше на негово място. Тогава обаче чу в главата си гласа на баща си — спокоен и разумен както винаги: *„Не вратата му трябва, съкровище, а ножа.“*

— *Не!* — извика тя, озъбвайки се решително. — Не, няма да го направиш.

Понечи да се втурне откъм другата страна на барплота, където да го пресрещне, ала не можеше да тича, докато влачеше подире си изпотрошените останки от стола, които продължаваха да висят от лявото ѝ коляно. Сякаш беше пленница в средновековна тъмница, окована с вериги за тежка метална топка. Дървените парчета изтропаха в основата на барплота, удариха я в хълбока и за малко да се промушат между краката ѝ и да се подхлъзне. Явно столът бе на *негова* страна и тя беше изключително доволна, че го е счупила.

Междувременно Пикъринг стигна до ножа — беше паднал недалеч от летящата врата — и се хвърли отгоре му като играч на американски футбол върху зле подадена топка. Издаваше хриптящи гърлени звуци. Ем го достигна точно в момента, когато започваше да се обръща. Заблъска го с подлакътника, като крещеше при всеки удар, а в съзнанието ѝ проблясваше ужасната мисъл, че оръжието ѝ не е достатъчно тежко и ударите ѝ изобщо нямат онази сила, която *ѝ се искаше* да имат. Виждаше и как дясната ѝ китка вече се подува след издевателството, на което бе подложена, сякаш очакваше да преживее този ден.

Пикъринг се отпусна с цялата си тежест върху ножа и остана да лежи неподвижно. Ем отстъпи крачка назад, дишайки учестено, и пред очите ѝ отново се появиха бели петънца.

Гласове на различни хора заговориха в съзнанието ѝ. Не ѝ се случваше за първи път, а и тя невинаги посрещаше появата им с нежелание. Само понякога.

Хенри: *„Взemi този проклет нож и му го забий между лопатките.“*

Ръсти: *„Не, съкровище, не се приближавай до него. Той иска точно това. Преструва се на безпомощен, не виждаш ли?“*

Хенри: *„Или в тила му. И там става, да. В тила му или във вонящия му врат.“*

Ръсти: „Да бръкнеш под тялото му би било като да пъхнеш ръката си във вълчи капан, Еми. Имаш две възможности. Да го пребиеш до смърт...“

Хенри — с известна неохота, но най-накрая убеден: „... или да избягаш.“

Може би да. А може би не.

От тази страна на барплота имаше чекмедже. Тя го издърпа, надявайки се да намери вътре друг нож — и то не само един, а цял куп: ножове за къпане, за обезкостяване, за филетиране, за рязане на хляб... Дори най-обикновен нож за *масло* би й свършил работа. Чекмеджето обаче беше пълно с модни готварски прибори от черна пластмаса — шпатули, черпаци и една от онези големи лъжици за сервиране с дупки. Естествено, имаше и куп други подобни джунджурии, най-опасната сред които, както прецени, май беше белачката за картофи.

— Чуй ме добре — каза Ем. Гласът й беше дрезгав. — Не искам да те убивам, но ще го направя, ако ме принудиш. Държа голяма вилица за месо. Опиташ ли се да се завъртиш, ще ти я забия в тила и ще я натискам, докато не излезе през гръкляна ти.

Дали й бе повярвал? Това беше единият въпрос, който я вълнуваше. Беше сигурна, че той съвсем съзнателно е махнал от кухнята всички ножове освен онзи под него, но дали това се отнасяше и за другите остри прибори? Повечето мъже нямат никаква представа за съдържанието на чекмеджетата в кухните им — знаеше го от съвместния си живот с Хенри, а преди това бе забелязала същото и при баща си, — обаче Пикъринг не беше като повечето мъже, а и тази кухня не беше като повечето кухни. Не, тя беше не толкова кухня, колкото арена на брутални сцени. Въпреки всичко, като се имаше предвид колко шокиран и замаян беше Пикъринг (така ли бе наистина?) и как би трябвало да не рискува живота си заради пропуск в паметта си, си каза, че блъфът й има всички шансове да успее. Другият въпрос обаче беше дали психопатът изобщо я чуваше? И ако наистина я чуваше, дали разбираше какво му говори? Един блъф не би могъл да свърши работа, ако човекът, на когото се опитваш да го приложиш, не е способен да разбере какъв е залогът.

Какъвто и да бе случаят, тя нямаше никакво намерение да стои тук и да си губи времето в приказки. Това определено беше най-

лошото, което можеше да стори. Ето защо се наведе, без да отделя поглед от Пикъринг, и пъкна пръсти под последната ивица скоч, която я приковаваше към стола. Пръстите на дясната ѝ ръка вече нямаха никакво желание да ѝ сътрудничат, обаче тя ги накара да ѝ се подчинят. Потната ѝ кожа също ѝ помогна. Дръпна силно и лентите започнаха да се отлепват под съпровода на обичайния звук на раздиращ се плат. Предполагаше, че ще я заболи, и забеляза яркочервена следа върху капачката на коляното си, но вече бе отвъд тези неща. Когато го отлепи от всички страни, скочът се плъзна надолу по крака ѝ към глезена. Тя изтръска сбръчкания сив пръстен на земята и се изправи, най-накрая свободна. Главата ѝ пулсираше — или от усилията, или от удара, с който я бе пратил в безсъзнание, докато бе наблюдавала мъртвото момиче в багажника на мерцедеса.

— Никол — произнесе на глас. — Казвала се е Никол.

Изричането на името на убитата сякаш ѝ помогна да дойде на себе си. Сега вече идеята да се опита да вземе касапския нож, върху който Пикъринг се бе проснал, ѝ се струваше като чиста лудост. Онази част от съзнанието ѝ, която понякога говореше с гласа на баща ѝ, беше права — само престоят ѝ в една стая с психопата намаляваше драстично шансовете ѝ за спасение. Което означаваше, че трябва да изчезне оттук.

— Махам се — обяви Ем. — Чуваш ли ме?

Той не помръдна.

— Взимам вилицата за месо със себе си. Ако тръгнеш след мен, ще те наръгам с нея. Ще... ще извадя очите ти. Това, което трябва да направиш, е да си останеш точно тук, където се намираш сега. Разбра ли ме?

Отново никаква реакция.

Емили направи няколко крачки назад, след което се обърна и напусна кухнята през вратата в другия край на помещението. Продължаваше да държи окървавения кленов подлакътник.

---

[1] Песен на Стивън Фостър от 1848 година, вдъхновена от Златната треска в Калифорния. — Б.пр. ↑

8. НА СТЕНАТА ДО ЛЕГЛОТО ИМАШЕ СНИМКА.

Озова се в трапезарията. Насред стаята имаше дълга маса със стъклен плот. Около нея бяха наредени седем червени стола от кленово дърво. Там, където трябваше да е осмият, стол нямаше. Естествено. Докато разглеждаше празното място до „женския“ край на масата, бе връхлетяна от внезапен спомен — за малкото кърваво петънце, разцъфнало в долната част на окоето ѝ, докато Пикъринг бе измърморил: „Добре, супер, добре.“ Беше ѝ повярвал, когато му бе казала, че Дийк знае, че е в „Бункера“, и поради тази причина бе захвърлил малкия нож — малкото ножче на Никол, както си бе помислила тогава — в умивалника.

Значи през цялото време съвсем близо до нея е имало нож, с който да го заплаши. И все още имаше. Намираше се в умивалника. Но вече нямаше никакво намерение да се връща в кухнята. За нищо на света.

Ем прекоси помещението и тръгна по коридор с пет врати; по две от всяка страна и една в дъното. Първите две, покрай които мина, бяха отворени: вляво имаше баня, а вдясно — перално помещение. Пералнята бе от онези с капак в горната част, който зееше отворен. На полицата на стената имаше кутия прах за пране „Тайд“. От отвора за дрехите се подаваше окървавена блузка. Бе почти убедена, че е принадлежала на Никол, макар че не можеше да е сто процента сигурна. Да, ако наистина беше *нейна*, защо Пикъринг е възнамерявал да я изпере? Прането нямаше да премахне дупките. Спомни си как си бе помислила, че раните на момичето са десетки, макар че всъщност едва ли бяха чак толкова много. Възможно ли бе наистина да са толкова много?

След кратък размисъл си каза, че е напълно възможно. Ако Пикъринг е бил обзет от безумната си ярост...

Отвори вратата след тази на банята и видя спалня за гости. Тя представляваше тъмна и стерилна кутия с двойно легло; кувертюрата

беше опъната с такава педантичност; че човек спокойно би могъл да подхвърля монети на нея. Дело на домашна прислужница? „Нашето проучване казва «не» — помисли си Ем. — Нашето проучване казва, че в тази къща никога не са влизали прислужници. Само «племенници».“

Вратата срещу спалнята за гости водеше към кабинет, също толкова стерилен. В единия ъгъл се виждаха два шкафа за папки. На голямото бюро имаше персонален компютър „Дел“, покрит с найлонов калъф, за да не се праши. Подът бе с обикновен дъбов паркет. Нямаше килим. Нямаше и снимки по стените. Капакът на големия единичен прозорец бе спуснат и пропускаше съвсем слаба светлина. Също като спалнята за гости, и това помещение изглеждаше мрачно и забравено.

„Никога не е работил тук“ — каза си тя. И това бе самата истина. Онова, което виждаше, бе само сценична съблекалня. Цялата къща беше един действащ театър, включително и стаята, откъдето бе избягала — стаята, която изглеждаше като кухня, но всъщност беше арена на жестоки действия, оборудвана с подходящи инструменти и лесни за почистване повърхности.

Вратата в дъното на коридора бе затворена и докато се приближаваше към нея, Ем си помисли, че най-вероятно щеше да се окаже заключена. И при това положение, ако Пикъринг минеше през трапезарията, тя щеше да се озове в капан. Нямаше да има накъде да избяга, а напоследък бягането беше единственото нещо, в което бе наистина добра... единственото нещо, което изобщо ѝ се удаваше.

Тя придърпа нагоре скъсаните си шорти — имаше чувството, че всеки момент ще ѝ се изхлузят, — и сграбчи дръжката. Лошите ѝ предчувствия бяха толкова силни, че за момент не можа да повярва на очите си, когато кръглата дръжка се завъртя в ръката ѝ. Вратата се отвори и Ем пристъпи в спалня, която най-вероятно бе използвана от Пикъринг. И тук, както и в стаята за гости, цареше стерилна атмосфера, обаче само на пръв поглед. Възглавниците например бяха две вместо една, а завивките на двойното легло (което изглеждаше като близък на предишното) бяха заметнати настрани под формата на прецизен триъгълник, застинали в очакване да предложат на домакина комфорта на чистите чаршафи след дълъг ден на усилна работа. В тази стая имаше килим — от евтините, гумирани отдолу, но пък покриваше целия под. Имаше и малко бюро, сякаш предназначено за ученик, и

обикновен дървен стол. И въпреки че мебелировката тук изглеждаше доста семпла в сравнение с тази в кабинета със скъпарския компютър, Ем имаше чувството, че малкото бюро не събираше напразно прах. Представи си как Пикъринг седи зад него и пише на ръка, прегърбен като дете в провинциално училище. Пише нещо, за което тя ме смееше да си помисли.

Прозорецът тук също бе голям и за разлика от онези в кабинета и спалнята за гости капакът му не беше спуснат. Преди обаче да се приближи и да види накъде гледа, вниманието ѝ бе привлечено от снимката, закачена на стената до леглото. Тя не беше сложена в рамка и дори не висеше ма гвоздейче — бе прикрепена за стената с най-обикновено кабарче. Около нея се виждаха доста малки дупчици, които свидетелстваха, че през годините на стената са били закачени и други фотографии по същия начин. Снимката бе цветна и в долния ѝ десен ъгъл бе принтирана датата: 4-19-07. От вида на хартията Ем предположи, че не е направена с дигитален апарат, а от самото изображение — че е дело на човек, който не се интересува особено от фотография. От друга страна, може би пък фотографът бе възбуден. Както се възбуждат хиените, когато падне мрак и надушат беззащитна плячка. Изображението бе неясно, сякаш бе направено от голямо разстояние с телеобектив, и не се намираще в центъра на кадъра. На него се виждаше дългокрака млада жена с дънкови шорти и изрязано потниче с надпис „**БАР ВРЕМЕ Е ЗА БИРА**“. С лявата си ръка грациозно крепеше табла за сервиране, заради която жената приличаше на келнерка от жизнерадостна стара картина на Норман Рокуел.

Смееше се. Косата ѝ бе руса. Ем нямаше как да е сигурна, че това е Никол — не и при тази неясна снимка и няколкото секунди, които бе имала, за да разгледа мъртвото момиче в багажника на мерцедеса... обаче беше абсолютно убедена, че е тя. Сърцето ѝ нашепваше, че това е Никол и никоя друга.

Ръсти: *„Това не е толкова важно, съкровище. Важното е да се махнеш оттук. Трябва да си намериш свободно пространство за бягане.“*

И сякаш в потвърждение на това, в същия миг вратата между кухнята и трапезарията се отвори с трясък. С такъв трясък, че Ем имаше чувството, че се е откачила от пантите си.

„*Не* — изтръпна тя. Всички усещания сякаш напуснаха тялото ѝ. Не мислеше, че отново се е подмокрила, но и не би могла да разбере, ако е станало така. — *Не, не може да бъде...*“

— Искаш играта да загрубее? — извика Пикъринг. Гласът му звучеше едновременно замаяно и възбудено. — Добре, аз мога да играя грубо. И още как. За мен не е никакъв проблем. Щом наистина го искаш, тати ще се погрижи да си го получиш.

Приближаваше се. В момента прекосяваше трапезарията. Дочу глух удар, последван от изтрополяване — вероятно психопатът се беше препънал в някой от столовете в трапезарията и после го бе изблъскал гневно встрани. Светът пред очите ѝ внезапно посивя и сякаш се отдалечи от нея, въпреки че в спалнята бе сравнително светло, а и времето се проясняваше.

Ем прехапа разкъсаната си долна устна. В резултат от действието ѝ кръвта отново потече по брадичката ѝ, но и светът възвърна цветовете и реалността си. Тя затръшна вратата и се пресегна към резето. Ала нямаше резе. Огледа се трескаво и погледът ѝ се спря на обикновения дървен стол пред обикновеното дървено бюро. В същото време дочу как Пикъринг ускори тромавите си крачки, докато минаваше покрай пералното помещение и кабинета. Дали държеше касапския нож? Естествено, че го държеше. Тя грабна стола, постави го под дръжката и го наклони леко. Само миг по-късно психопатът удари вратата с двете си ръце.

Мина ѝ през ума, че ако подът не бе покрит с килим, по всяка вероятност столът щеше да се плъзне по гладкия паркет като хокейна шайба. Тогава навярно щеше да се наложи да го държи там, за да не помръдне — Ем, безстрашната укротителка на лъвовете. Е, за щастие имаше килим. Евтин, но пък дебел — и това беше добре. Наклонените крака на стола се впиха в мъхестата тъкан и се задържаха там, макар че това доведе до леко набръчкване на килима.

Пикъринг изрева и започна да блъска по вратата с юмруци. Ем се надяваше, че продължава да държи ножа; току-виж сам си прерязал по невнимание гърлото.

— Отвори вратата! — извика той. — Отвори я! Само влошаваш положението си!

„*Сякаш може да стане по-зле*“ — помисли си тя и отстъпи крачка назад. Озърна се. И сега какво? Прозорецът? Имаше ли изобщо

някакъв избор? Стаята бе с една врата, следователно друг изход нямаше.

— Започваш да ме вбесяваш, лейди Джейн!

„Не, ти винаги си бил бесен. Като бясно куче.“

Забеляза, че прозорецът беше от онези специални панорамни прозорци, които бяха предназначени само за гледане, а не за отваряне. Заради климатика. Тогава какво следваше? Да се хвърли през него като Клинт Истууд в един от онези стари макаронаджийски уестърни^[1]?

Звучеше възможно; като хлапе идеята ѝ се струваше страхотна, обаче сега си каза, че ще се нареже жестоко, ако се опиташе. Клинт Истууд, Скалата и Стивън Сегал си имаха каскадьори-дубльори за старите номера „хайде сега да се метнем през витрината“. А пък самите каскадьори си имаха специални стъкла, които не се разпадаха на стотици режещи отломки.

Ем чу как тежките му ритници се стоварват върху вратата, след което Пикъринг отстъпи и отново се засили за яростен щурм. Самата врата беше масивна, ала мъжът не се шегуваше. Тя потрепери в рамката си, а столът се плъзна три-четири сантиметра назад. Килимът се насъбра още повече и — още по-лошо — Ем дочу познатото ѝ от залепващата лента раздиране. Преследвачът ѝ бе учудващо жизнен и енергичен за човек, когото са налагали по главата и раменете със солидно парче червен клен, но донякъде това бе разбираемо — все пак той беше хем луд, хем достатъчно здравомислещ, за да си даде сметка, че ако тя се измъкне, на него няма да му се размине. Ем си каза, че тази мисъл навярно действа доста мотивиращо.

„Трябваше да разбия целия шибан стол в главата му“ — помисли си.

— Искаш ли да си играем? — пъхтеше той. — Защото аз ще играя. И още как. Можеш да си заложиш задника. Обаче си на моя терен, разбра ли? И ето... ме... и мен! — Той отново ритна вратата и тя изтрещя. Пантите ѝ се бяха поразхлабили и столът се отмести още пет-шест сантиметра назад. Ем виждаше тъмните издутини между краката му и вратата; насъбрания евтин килим.

При това положение прозорецът оставаше единственият ѝ изход. И бездруго щеше да умре от Бог знае колко много рани, така че поне да знае, че сама си ги е направила. Може би... ако се увиеше в кувертюрата...

Тогава погледът ѝ се спря на бюрото.

— Господин Пикъринг! — извика тя и сграбчи бюрото за краищата на плота. — Почакайте! Искам да сключа сделка с вас!

— Не сключвам никакви сделки с кучки, разбра ли? — излая гневно той, обаче се спря за момент — навярно за да си поеме въздух, — и така ѝ даде допълнително време. А това бе единственото, което Ем искаше... и единственото, което можеше да получи от него. Нямаше нужда от гръмките му изявления, че не бил от хората, сключващи сделки с кучки. — Какъв е големият ти план? Кажи го на тати Джим.

Точно в момента планът ѝ се изчерпваше с бюрото. Тя го вдигна, опасявайки се, че претовареният ѝ кръст ще се скърши като вейка, ала се оказа, че писалището е по-леко, отколкото очакваше. А когато предметите отгоре му — няколко пакета с книги, наподобяващи справочните издания за висшите длъжностни лица на Америка, — полетяха на земята, стана още по-леко.

— Какво правиш? — извика Пикъринг и побърза да добави: — Да не си посмяла!

Ем се засили към прозореца, след което внезапно се закова на място и запрати бюрото по него. Трясъкът на счупения панорамен прозорец беше оглушителен. Без да губи време в огледи и размисъл — мисленето нямаше да ѝ помогне в момента, а огледът само щеше да я изплаши, ако височината бе твърде голяма, — тя издърпа рязко кувертюрата на леглото.

Пикъринг отново заблъска по вратата и въпреки че столът продължи да удържа положението (знаеше го и без да поглежда назад, защото в противен случай психопатът вече щеше да я е сграбчил), в стаята се разнесе звук, който не можеше да се сбърка. Изпращяване на дърво.

Тя се уви в кувертюрата и за момент заприлича на индианка от картина на Н. К. Уайт^[2], възнамеряваща да излезе навън в разгара на бушуваща снежна буря. После се хвърли през назъбения отвор в прозореца точно в мига, когато вратата зад гърба ѝ се отвори с трясък. Няколко остри стъкла се забиха в кувертюрата, но нито едно от тях не достигна до Ем.

— Ах, ти, шибана нагла кучко! — изкрещя Пикъринг зад нея. Съдейки по гласа му, той се намираше съвсем близо — може би на

една ръка разстояние, — ала в същата секунда тя полетя надолу.

---

[1] Филми като „Имало едно време на Запад“ и „За един пробит долар“, наречени така заради най-известния режисьор в жанра по онова време — италианеца Серджо Леоне. — Б.пр. ↑

[2] Един от най-прочутите американски илюстратори (1882–1945). Нарисувал е над три хиляди картини и е илюстрирал сто и дванайсет книги. — Б.пр. ↑

9. ГРАВИТАЦИЯТА Е МАЙКАТА НА ВСИЧКИ НЕЩА.

Като малка беше доста буйна и предпочиташе момчешките игри (любимата ѝ беше „Стрелци“) в горите зад дома им в предградията на Чикаго пред това да се лигави с Барби и Кен на верандата. Носеше момичешки дрешки и дългата ѝ коса бе вързана на конска опашка, но двете с най-добрата ѝ приятелка Бека обичаха да гледат старите филми на Истууд и Шварценегер вместо близначките Олсън^[1], а когато даваха „Скуби Ду“, се отъждествяваха с кучето, а не с Велма или Дафни. Неслучайно, докато бяха в прогимназията, в продължение на две години обедите им се състояха от „Скуби снакс“.

Естествено, обожаваха и да се катерят по дърветата. Емили си припомни как в едно далечно лято двете с Бека почти не слязоха от дърветата в задните им дворове. Може би бяха на девет. Освен бащините уроци как точно да пада, за да не се нарани, другото нещо, което си спомняше ясно от онова лято, бе как майка ѝ маже нослето ѝ с някакъв бял крем и я наставлява: *„Да не си посмяла да го избършеш, Еми!“* с нейния нетърпящ възражение глас.

Един ден Бека изгуби равновесие и за малко да полети от пет метра височина към моравата на семейство Джаксън (вероятно метрите не бяха повече от три, но по това време на момичетата им се струваха десет... или даже петнайсет). В последния момент приятелката ѝ се хвана за един клон, обаче остана да виси там, като викаше отчаяно за помощ.

Ръсти косеше моравата. Той закрачи към тях — да, закрачи, без да бърза, като преди това съвсем спокойно се наведе и изключи косачката — и протегна нагоре ръце. „Пусни се“ — каза на Бека и тя (бяха минали едва две години, откакто бе престанала да вярва в Дядо Коледа) го послуша. Ръсти я улови с лекота, а после извика на Ем да слезе от дървото. Накара двете момиченца да седнат на земята и да се облегат на ствола. Бека се разплака, а Ем беше изплашена — боеше се, че отсега нататък катеренето по дървета вече ще бъде забранено,

както ѝ бяха забранили да ходи сама до магазинчето на ъгъла след седем вечерта.

Обаче Ръсти не им забрани да се катерят (за разлика от него майката на Еми със сигурност щеше да го стори, ако случайно бе погледнала през кухненския прозорец по това време). Онова, което направи, бе да ги научи как да падат. И после се упражняваха близо цял час в това.

Какъв страхотен ден беше само!

* * *

Миг преди да скочи през прозореца, Емили забеляза, че разстоянието до покрития с каменни плочи вътрешен двор е доста стряскащо. Навярно не надвишаваше три метра, ала докато политаше от прозореца с плющящата кувертюра около нея, тези три метра ѝ се сториха поне осем. Или даже петнайсет.

„Дайте свобода на коленете си — им беше казал Ръсти преди шестнайсет или седемнайсет години в Лятото на катеренето по дървета, известно още и като Лятото на белия нос. — Не ги принуждавайте да поемат тежестта ви. Те ще го сторят — в девет от десет случая, ако височината не е твърде голяма, ще го сторят, — но това може да доведе до счупване на някоя кост. Бедро, пищял или глезен. Най-често глезен. Помнете, че гравитацията е майката на всички неща. Отдайте ѝ се. Оставете я да ви прегърне. Дайте свобода на коленете си, после се присвийте и се претърколете.“

Ем се приземи на настилката в испански стил, давайки пълна свобода на коленете си. В същото време изви раменете си във въздуха и прехвърли тежестта си наляво. Присви глава и се претърколи. Не усети никаква болка — поне веднага, — а по-скоро нещо като раздрусване, сякаш тялото ѝ се бе превърнало в празна шахта, в която някой е пуснал голяма тежест. Успя да запази главата си невредима от каменните плочи, а и не мислеше, че си е счупила нещо, макар че щеше да го разбере със сигурност едва след като се изправи.

Докато се претъркулваше, неволно блъсна металната масичка с такава сила, че я преобърна. После се изправи на крака, все още несигурна дали тялото ѝ наистина е останало непокътнато при

отчаяния ѝ скок. Погледна нагоре и видя, че Пикъринг я гледа през счупения прозорец. Лицето му бе изкривено в злобна гримаса и той размахваше заплашително касапския нож.

— *Спри веднага!* — изкрещя той. — *Не бягай и не мърдай оттам!*

„*Слушам, шефе*“ — каза си Ем. Следобедният дъжд се бе превърнал в ефирна мъгла, която навлажни лицето ѝ с росните си капчици. Чувството беше божествено. Тя протегна ръка, изпъна средния си пръст и го размаха, за да подчертае презрението си.

— *Не ми показвай среден пръст, мръсна кучко!* — изрева Пикъринг и запрати ножа по нея. Попадението му беше доста неточно. Ножът издрънча в настилката на метър и нещо от нея и се плъзна под газовия грил, разпадайки се на две парчета — острие и дръжка. Ем вдигна поглед към счупения прозорец, ала там вече нямаше никого.

Гласът на баща ѝ в съзнанието ѝ я предупреди, че психопатът се приближава, но тя и бездруго го знаеше. Отиде до края на вътрешния двор — вървеше с лекота, без да накуцва, макар че липсата на болки можеше да се дължи и на притока на адреналин, — и погледна надолу. От пясъка и морския овес я делеше само един нищо и никакъв метър. Просто детска игра пред скока, който беше направила. Отвъд вътрешния двор се простираше плажът, където тичаше всяка сутрин, откакто бе дошла на Върмилиън Ки.

Тя погледна и в другата посока, към шосето, ала там положението не беше никак добро. Грозната бетонна стена беше прекалено висока. А и Пикъринг се приближаваше. Естествено, че се приближаваше.

Ем се подпря с длан на декоративния тухлен зид и скочи на пясъка. Морският овес погъделичка бедрата ѝ. Тя се затича към дюната между „Бункера“ и брега, като подръпваше нагоре скъсаните си шорти и често поглеждаше през рамо. Нищо... все още нищо... след което Пикъринг се втурна през задната врата, крещейки ѝ да спре моментално на мястото си. Бе захвърлил жълтия дъждобран и държеше друг остър предмет. Размахваше го в лявата си ръка, докато тичаше по пътеката, отвеждаща от вътрешното дворче. От мястото си Ем не можеше да види какво представлява, но и никак не ѝ се искаше да разбере. Нямаше никакво желание да се озове толкова близо до преследвача си.

Можеше да го надбяга. Походката му издаваше, че ще е бърз в началото, ала съвсем скоро ще се задъха, без значение колко мотивиращо щяха да му действат лудостта му и страхът от разкриване.

„Сякаш през цялото време съм тренирала за този момент“ — мина ѝ през ума.

В същото време за малко да направи фатална грешка, когато стигна до брега, а именно — да поеме на юг. Така щеше да стигне до края на острова след по-малко от четиристотин метра. Естествено, щеше да се разкреши с пълно гърло, щом наближеше будката до подвижния мост, но ако Пикъринг бе направил нещо на Дийк Холис — а тя се опасяваше, че случаят е точно такъв, щеше да се озове в задънена улица. Не бе изключено в този момент да мине някое корабче, на което да изкреши за помощ, ала предполагаше, че така едва ли щеше да спре психопата; в този момент вероятно би я наръгал дори и ако бяха на сцената на „Рейдио Сити Мюзик Хол“ по време на представление на „Рокетс“^[2].

Поради тази причина Ем реши да поеме на север. В тази посока от „Колибката сред тревата“ я делиа почти три километра пустеещ плаж. Тя изу маратонките си и започна да бяга.

---

[1] Родените през 1986 близначки Мери-Кейт Олсън и Ашли Фулър Олсън са американски актриси, известни най-вече с изпълнението на ролята на Мишел Танер от ситкома „Пълна къща“, които са се снимали в десетки филми и телевизионни програми, насочени към момичешката аудитория. — Б.пр. ↑

[2] Известна танцова трупа с големи традиции, изнасяща представленията си в „Рейдио Сити Мюзик Хол“ в Манхатън, Ню Йорк. През последните седемдесет и пет години преди всяка Коледа те изнасят по пет представления дневно, седем дни в седмицата. — Б.пр.

↑

10. ОНОВА, КОЕТО ИЗОБЩО НЕ ОЧАКВАШЕ, БЕ КРАСОТАТА.

Не за първи път тичаше по плажа след някоя от кратките, но ожесточени следобедни бури, ето защо появата на водните капчици по лицето и ръцете ѝ не я изненада особено. Същото се отнасяше и за по-силния шум на прибоя (приливът бе достигнал връхната си точка и плажът се бе свил до тясна ивица) и наситените миризми, изпълнили въздуха: на сол, водорасли, цветя и дори мокро дърво. Очакваше да бъде изплашена — като войниците на фронта, когато изпълняват някоя опасна мисия, която обикновено (но невинаги) протича успешно. Онова, което изобщо не очакваше, бе красотата.

Над океана се рееше ефирна мъгла. Водата бе като матовозелен призрак, което се надигаше към брега през белотата. Рибките сигурно се бяха скрили надълбоко, защото водната шир се бе превърнала в своеобразен бюфет „Яж, колкото можеш“ за пеликаните, летящи наоколо. Ем ги виждаше като шеметни сенки, които сгъваха крилете си и пикираха стремително към водата. Други се поклащаха лениво сред вълните и въпреки че изглеждаха като изкуствени примамки, тя имаше чувството, че не я изпускат от поглед. Вляво от нея слънцето, превърнало се в малка оранжево-жълта монета, хвърляше бледи отблясъци.

Страхуваше се да не би прасецът ѝ отново да се схване; станеше ли така, беше свършено с нея. Това обаче беше нещо, с което беше свикнала, и в момента не усещаше мускулът да е напрегнат — просто го чувстваше малко по-затоплен от обичайното. По-обезпокоително бе състоянието на кръста ѝ, който на всеки три-четири стъпки бе прорязван от сравнително слаба болка, която се усилваше значително през двайсетина крачки. Тя започна да му говори наум, да го успокоява като бебе и да му обещава горещи вани и шиацу-масажи, когато всичко това приключи и освирепялото същество зад нея се озове зад решетките на областния затвор „Колиър“. Имаше всички основания да вярва, че ще стане точно така.

Пикъринг ѝ изрева още два пъти да спре, след което замлъкна; явно пазеше силите си за гонитбата. По едно време тя погледна назад и видя, че е на около седемдесет метра зад нея — единственото нещо, което го открояваше в мъгливия късен следобед, беше червената му риза за голф. Когато отново хвърли поглед през рамо, психопатът вече беше по-близо, понеже успя да различи изцапаните му с кръв сивокафяви шорти. Вероятно бе намалил дистанцията на петдесет метра. Обаче се задъхваше. Това ѝ вдъхна надежда. Задъхването беше добър знак.

Ем прескочи някакви преплетени коренища и шортите ѝ се плъзнаха надолу, заплашвайки да я спънат. Нямаше време да спре и да ги свали, ето защо ги дръпна силно нагоре, съжалявайки, че няма с какво да ги завърже.

Зад гърба ѝ проехтя рев, в който се долавяше не само гняв, но и страх. Сякаш Пикъринг най-накрая си даваше сметка, че работата можеше и да не се развие според желанието му. Тя отново погледна през рамо, изпълнена с надежда, и надеждата ѝ не се оказа напразна. Преследвачът ѝ се бе спънал в преплетените коренища, които тя бе прескочила, и бе паднал на колене. Новото му оръжие лежеше пред него, оформяйки лъскаво Х в пясъка. Ножици, значи. Кухненски ножици. От онези големите, които готвачите използват за отделяне на хрущялите, жилите и костите. В следващата секунда мъжът ги грабна с рязко движение и се изправи тромаво на крака.

Емили продължи да бяга, като постепенно увеличаваше скоростта си. Не бе планирала да го прави, а и не мислеше, че това е самостоятелно решение на тялото ѝ. По-скоро беше импулс, породен от връзката между тялото и съзнанието ѝ. Тази част от нея сега искаше да поеме контрола и Ем нямаше нищо против. Тази част от нея искаше да ускори темпото плавно и незабележимо, така че животното зад нея да не разбере какво прави. Тази част искаше да стимулира хиената Пикъринг да се затича по-бързо, за да не изостане от плячката си, и може би дори да смали дистанцията помежду им. Тази част искаше да го изтощи до краен предел и да го накара да грохне. Да чуе как гърдите му хриптят и свирят като на астматик. И как започва да се дави в кашлица, ако беше пушач (макар че това вече ѝ се струваше прекалено хубаво, за да е истина). Тогава щеше да мобилизира последните си сили, до които рядко прибегваше; онези сили, които асоциираше с

предизвикването на съдбата, като да наденеш восъчни криле в горещ слънчев ден. Сега обаче нямаше избор. А що се отнася до предизвикването на съдбата, беше го направила още когато реши да свърне в покрития с каменни плочи двор на „Бункера“.

„А имах ли изобщо избор, когато зърнах за първи път косата ѝ? Може би самата съдба ми отправи предизвикателство, а не аз на нея.“

Ем продължи да бяга, оставяйки следи в пясъка. Погледна отново назад и видя, че Пикъринг е на четирийсетина метра зад нея, но тази дистанция изобщо не я притесни. Като се имаше предвид колко червено и напрегнато изглеждаше лицето му, четирийсет метра беше супер.

В западната част на небосвода и точно над главата ѝ облаците се разкъсаха с онази внезапност, характерна за тропическите ширини, и потискащата сивота на мъглата се замени от ослепителна белота. Слънчевите лъчи озариха плажа подобно на сценични прожектори и когато Ем пристъпи в едно от ярките островчета от светлина, веднага почувства по-високата температура на въздуха със съответстващата влажност. Все едно бе протичала покрай отворената врата на обществена пералня в мразовит ден. Пред нея трептящата синева се бе разтворила под формата на продълговато котешко око, а над него се издигаше двойна дъга — всеки цвят бе ярък и ясно различим. Западните краища на дъгата пронизваха разплитащата се мъгла и се потапяха в океана, а източните се спускаха към сушата и се губеха сред палмите и цигулковите дървета.

Дясното ѝ стъпало се удари в левия ѝ глезен и Ем залитна. За момент беше сигурна, че ще падне, ала после възстанови равновесието си и продължи напред. Пикъринг обаче бе използвал момента, за да съкрати разстоянието помежду им на трийсет метра. Това вече беше прекалено малко. Трябваше да престане да се зазяпва по дъгите. Ако не се концентрираше над тичането, тези щяха да са последните, на които се любува през живота си.

Тя ускори темпото си и видя пред себе си някакъв мъж, който бе нагазил до глезените във водата и се взираше любопитно в тичащите. Не носеше нищо друго освен срязани дънкови шорти и червено шалче. Кожата му бе кафеникава, а косата и очите — тъмни. Беше нисък, но тялото му изглеждаше доста атлетично. Той излезе на брега и тя

забеляза, че на лицето му е изписана загриженост. О, слава Богу, най-накрая!

— Помощ! — извика тя. — *Помогнете ми!*

Изражението на тревога се задълбочи.

— *Señora? Que ha pasado? Que es lo que va mal?*^[1]

Тя поназнайваше малко испански, но щом чу неговия, всичките й знания моментално излетяха от главата й. Не че имаше голямо значение. По всяка вероятност това бе някой от хората, които се грижеха за поддръжката на богаташките имения. Човекът се бе възползвал от дъжда, за да се охлади в океана. И сигурно нямаше зелена карта, но тя не му беше необходима, за да спаси живота й. Беше мъж, изглеждаше як и на лицето му бе изписана загриженост. Тя се хвърли в обятията му и почувства как водните капки по тялото му навлажняват кожата и фланелката й.

— Той е луд! — изкрещя Ем в лицето на непознатия. Можеше да го направи, понеже бяха почти еднакво високи. Изведнъж се сети за една испанска дума. Изключително ценна дума на фона на конкретната ситуация. — *Loco! Loco, loco!*^[2]

Мъжът се обърна, прегръщайки я здраво с едната си ръка. Емили проследи погледа му и видя Пикъринг. Той се усмихваше. Усмивката му изглеждаше съвсем естествена и непринудена и в нея се долавяха нотки на неподправено извинение. Дори кръвта по шортите и подуващото му се лице не можеха да премахнат убедителността й. Но най-лошото беше, че от ножиците нямаше и помен. И лявата, и дясната му ръка — която Ем бе срязала с ножа и между показалеца и палеца се виждаше голям съсирек, — бяха празни.

— *Es mi esposa*^[3] — каза Пикъринг.

Извинителният му тон беше също така убедителен като усмивката му. Дори обстоятелството, че едва можеше да си поеме дъх, изглеждаше съвсем на място.

— *No te preocupes. Ella tiene*^[4]... — Тук или испанският му изневери, или той си помисли, че е станало така. Той разпери ръце, без да престава да се усмихва. — Проблеми? Тя има проблеми?

Очите на латиноса грейнаха от разбиране и облекчение.

— *Problemas?*

— *Si* — съгласи се Пикъринг. После доближи ръка до устата си и изобрази надигната бутилка.

— Аха! — кимна латиносът. — *Алкохол!*

— Не! — извика Ем, усещайки, че мъжът всеки момент ще я избута в обятията на преследвача ѝ, воден от желанието си възможно най-бързо да се избави от неочакваните *problemas*, от тази неочаквана *señora*. Тя дъхна в лицето на мъжа, за да покаже, че не е близвала и капка алкохол. Тогава я осени друга идея и тя посочи подутата си устна. — *Loco!* Той го направи!

— Не е вярно, тя си го направи сама, друже — обади се Пикъринг — Окей?

— Окей — кимна латиносът, но в крайна сметка не блъсна Емили към него. Явно беше разколебан. Изведнъж я осени друга дума — дума, запечатала се в съзнанието ѝ от някоя образователна детска програма, която бе гледала — сигурно с вярната Бека, — когато не даваха „Скуби Ду“.

— *Peligro*^[5] — каза тя, едва удържайки се да не го изкрещи. Крясъците бяха приоритет на лудите съпруги. Тя прикова погледа на латиноса със своя. — *Peligro. Той! Señor Peligro!*

Пикъринг се засмя и се протегна към нея. Близостта му ѝ подежда шокиращо (все едно да видиш как на вълчи капан внезапно му порастват ръце) и тя го блъсна. Той не го очакваше, а и все още не бе успокоил дишането си. Не падна на земята, но отстъпи крачка назад, като я гледаше с ококорени очи. В този миг ножиците се изплъзнаха от мястото, където ги беше затъкнал — ластика на шортите — и тупнаха на пясъка. За момент и тримата се вторачиха в лъскавия метален X пред тях. Прибойт надаваше монотонния си рев, а птиците огласяха с крясъците си разсейващата се мъгла.

---

[1] Госпожо? Какво се е случило? Нещо лошо ли има? (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Луд (исп.). — Б.пр. ↑

[3] Това е жена ми (исп.). — Б.пр. ↑

[4] Не се притеснявайте. Тя има... (исп.). — Б.пр. ↑

[5] Опасен (исп.). — Б.пр. ↑

11. ПОСЛЕ СЕ ИЗПРАВИ И ОТНОВО ПОБЯГНА.

Непринудената усмивка на Пикъринг — с която навярно бе подмамил толкова много „племенници“, — се завърна на лицето му.

— Мога да го обясня, но не зная достатъчно езика. Имам перфектно обяснение, окей? — Той потупа гърдите си като Гарзан. — *No señor Loco, no señor Peligro*, окей? — Това можеше и да мине, ала в следващия момент, без да спира да се усмихва, той посочи към Ем и добави: — *Ella es bobo perra.*^[1]

Тя не знаеше какво е „*bobo para*“ но видя как лицето на Пикъринг се промени, докато го изричаше. Горната му устна се набърчи и повдигна досущ като муцуната на куче, когато се озъбва. В същото време латиносът побутна Ем назад и значението на действието му беше недвусмислено — защита. После се наведе и се пресегна към металния „хикс“ на пясъка.

Ако се бе пресегнал, преди да избута Ем назад, нещата можеше и да се наредят. Обаче Пикъринг видя, че контролът над ситуацията се изплъзва от ръцете му и също се хвърли към ножиците. Успя да ги грабне пръв, падна на колене и заби остриетата в покрития с пясък ляв крак на латиноса. Той извика, а очите му се разшириха от болката.

Замахна към Пикъринг, ала той се хвърли на земята, след което се изправи („*Все още е адски бърз*“ — помисли си Ем) и отстъпи крачка назад. Миг по-късно се приближи, обгърна с едната си ръка атлетичните рамене на латиноса в някакво подобие на братска прегръдка и заби с другата ножиците в гърдите му. Раненият мъж се опита да се отдалечи, обаче Пикъринг го държеше здраво, като не спираше да забива дългите остриета отново и отново в тялото му. Никой от ударите не беше кой знае колко дълбок — психопатът действаше твърде бързо с ножиците, — но всичко стана в кръв.

— *He!* — изкреця Емили. — *He, spru!*

Пикъринг я изгледа за момент и тя зърна отвратителния блясък в очите му, след което наръга жертвата си в устата, вкарвайки остриетата

толкова навътре, че стоманените дръжки издрънчаха в зъбите на клетника.

— Сега разбра ли? — попита Пикъринг. — Разбра ли? Чатна ли, шибан селяндур?

Емили се озърна наоколо за някакво оръжие — дори парче изгнило дърво щеше да ѝ свърши работа, — ала не забеляза нищо. Когато отново погледна към двамата мъже, ножиците вече стърчаха от окото на латиноса. Той се наведе бавно напред, сякаш се опитваше да се поклони, и убиецът му се наведе заедно с него, опитвайки се да изтръгне острието от очната кухина.

Ем изпищя и се хвърли към Пикъринг. Приведе рамото си и го удари с всички сили в корема, осъзнавайки колко е мек — явно редовно го бяха зареждали с обилни ястия.

Психопатът залитна и рухна по гръб на пясъка, като дишаше тежко и се взираше с омраза в нея. Тя мигом понечи да се отдръпне, ала той я сграбчи за левия крак и заби ноктите си в плътта ѝ. Латиносът се гърчеше на пясъка, облян в кръв. Единственото, което можеше да се различи на красивото допреди трийсет секунди лице, беше носът му.

— Ела тук, лейди Джейн — каза Пикъринг и я задърпа към себе си. — Ела да те позабавлям. Няма ли да ти хареса, безполезна кучко?

Беше силен и въпреки че тя бе забила пръсти в пясъка, усети как се плъзга към него. Горещият му дъх обля петата ѝ и в следващия момент зъбите му се впиха чак до венците в стъпалото ѝ.

Никога не бе изпитвала подобна болка; тя накара всяка песъчинка на плажа да се открие с цялата си яснота в очите ѝ. Ем изпищя и зарита във въздуха с десния си крак. Като по чудо — в сегашното си състояние едва ли можеше да се прицели — успя да го срита, и то доста силно. Пикъринг нададе вой (приглушен вой) и пронизващата агония, раздираща лявата ѝ пета, внезапно утихна до изгаряща болка. Нещо в лицето му бе изхрущяло — едновременно го почувства и го чу. Предполагаше, че е скулата му. А може би носа му.

Опита се да се изправи. Подутата ѝ китка пулсираше от болка, която съперничеше на пламтящото усещане в петата ѝ. За момент изглеждаше (въпреки скъсаните си шорти, увиснали на хълбоците ѝ) като спринтьор, заел позиция в очакване на изстрела на стартовия пистолет. После се изправи и отново побягна, макар и накуцвайки. Сви

рязко към водата. В съзнанието ѝ цареше хаос от объркани мисли (хрумна ѝ например, че прилича на ранен в крака шериф от стар уестърн), но ориентираната към оцеляването на всяка цена част от нея все още бе достатъчно силна, за да я насочи към по-твърдия пясък, който бе далеч по-удобен за тичане. Придърпа трескаво шортите си и видя, че дланите ѝ са покрити с кръв и пясък. С глухо стенание изтри първо едната, а после и другата в тениската си. Сетне хвърли бърз поглед през рамо, изпълнена с надежда въпреки всичко, ала Пикъринг отново се приближаваше към нея.

Ем се опита да мобилизира всичките си сили и *побягна* — побягна с цялата бързина, на която бе способна, по хладния мокър пясък, успокояващ донякъде болката в петата ѝ. В същото време обаче настоящото ѝ темпо изобщо не можеше да се сравни с предишните ѝ възможности. Отново погледна назад и го видя как скъсява разстоянието помежду им, амбицирайки се за последния спринт. Денят ставаше все по-ярък и топъл и дъгите пред нея избледняваха.

Даваше всичко от себе си, обаче знаеше, че няма да е достатъчно. Можеше да надбяга всяка старица, можеше да надбяга всеки старец, можеше да надбяга и горкия си тъжен съпруг, но не можеше да надбяга обезумялото копеле зад себе си. Щеше да я спипа. Пак се огледа за някакво оръжие, с което да го удари, ала отново не откри нищо. Зърна овъглените останки от нечие огнище (явно от скорошен плажен купон), обаче бяха прекалено далеч и прекалено навътре в сушата, където се намираха дюните и растеше морският овес. Свърнеше ли в тази посока, щеше да я настигне още по-бързо, понеже пясъкът там беше мек и несигурен. Достатъчно лошо бе сегашното ѝ положение край водата. Чуваше го как се приближава, как диша тежко и се опитваше да смръкне кръвта, бликаща от счупения му нос. Чуваше дори бързото шляпане на гуменките му по влажния пясък. Толкова силно копнееше за нечие друго присъствие на плажа, че за момент си представи висок, белокос мъж с голям гърбав нос и груба смугла кожа. После осъзна, че изтерзаното ѝ съзнание бе призовало образа на баща ѝ — последната ѝ надежда — и илюзията изчезна.

Пикъринг вече се намираше почти на една ръка разстояние от нея. Пръстите му докоснаха гърба на тениската ѝ и за малко да сграбчат плата. Следващия път щеше да успее. Ем свърна към водата, като първо нагази до глезените си, а после — и до прасците. Това бе

единственото нещо, за което можа да се сети — последният изход. Изкушаваше се да му избяга с плуване или поне да се изправи срещу него във водата, където ще бъдат поставени при сравнително по-равни условия; най-малкото водата вероятно щеше да забави ударите на ужасните ножици. Стига да успееше да отиде по-надълбоко, разбира се.

Ала преди да се хвърли напред и да започне да плува — преди даже да е успяла да нагази до кръста, — той я сграбчи за яката на фланелката и я дръпна назад, повличайки я отново към брега.

Ем видя как ножиците се издигат над лявото ѝ рамо и хвана ръката му. Опита се да я извие, но без резултат. Пикъринг бе застанал разкрячен — водата стигаше до коленете му, — и краката му бяха стъпили стабилно на дъното, така че силните вълни изобщо не можеха да го помръднат. Тя се препъна в крака му, залитна към него и двамата паднаха заедно във водата.

Светкавичната реакция на мъжа не можеше да бъде сбъркана — той започна да се мята, да се гърчи и да размахва бясно ръце. Истината озари съзнанието ѝ като фойерверки в тъмна нощ. Той не можеше да плува. Пикъринг не можеше да плува. Притежаваше къща край Мексиканския залив, но не можеше да плува. Миг по-късно обаче Ем си даде сметка, че всичко се връзваше перфектно. Посещенията му на Върмилиън Ки бяха посветени на занимания на закрито.

Тя се превъртя във водата и се отдалечи от него. Той не направи никакъв опит да я задържи. Седеше до кръста сред прииждащите вълни, които още не се бяха успокоили след бурята, и всичките му усилия бяха концентрирани над това да се изправи и да изолира ценното си дишане от стихията, с която така и не се бе научил да се справя.

Ако не се налагаше да пести силите си, Ем можеше да му каже някои неща. Например: *„Ако знаех, можехме веднага да приключим с това. И онзи клетник щеше да е още жив.“*

Вместо това тя закрачи напред, протегна се и го сграбчи.

— *Не!* — изкрещя той и я удари с ръце. Бяха празни — навярно бе изтървал ножиците, когато беше паднал, — и явно беше твърде изплашен и объркан, защото дори не ги беше свил в юмруци. — *Не, недей! Пусни ме, кучко!*

Тя обаче не го пусна и продължи да го дърпа навътре. Каза си, че ако бе в състояние да овладее паниката си, Пикъринг би се изтръгнал с лекота от хватката ѝ. И си даде сметка, че това се дължеше не само на неумението му да плува; не, тук със сигурност бе намесена и някаква фобия.

„Що за човек би си купил къща на брега на океана, при положение че има фобия от водата? Само луд би го направил.“

Това я накара да се разсмее, въпреки че продължаваше да я удря и бясно движещите му се ръце я зашлевиха първо по дясната буза, а после и по лявото слепоочие. Малко зелена вода влезе в устата ѝ, но тя веднага я изплю. Продължи да го тегли към дълбокото, видя прииждащата голяма вълна — гладка като скулптура, със съвсем малко пяна на върха ѝ — и го засили към нея с главата напред. Писъците му се превърнаха в гъргорене, което заглъхна, щом тялото му изчезна под повърхността. Не спираше да се мята и гърчи в хватката ѝ. Голямата вълна заля и нея, но миг преди това тя си пое дълбоко въздух. За секунда и двамата се озоваха под водата и тя зърна изкривеното му в бледа маска на ужас лице — изглеждаше нечовешко и така показваше истинската му природа. Сред зелената вселена се рееха цели галактики от песъчинки. Някаква малка рибка се стрелна покрай тях. Очите на Пикъринг бяха така ококорени, сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите си. Косата му се вееше като на забавен каданс. Ем наблюдаваше съсредоточено как от носа му се издигат сребристи мехурчета. Миг по-късно косата му се люшна в другата посока — към Тексас вместо към Флорида — и тя го блъсна към дълбокото с цялата си сила. После стъпи здраво на песъчливото дъно и се изстреля нагоре.

Издигна се сред искрящия въздух и жадно си пое дъх. Сетне издиша и напълни дробовете си отново, после пак и пак, сякаш не можеше да му се наслади. Закрачи бавно към брега, вървейки заднишком, като стъпваше извънредно внимателно. Отстъпващата вълна завихряше водата покрай бедрата, коленете и стъпалата ѝ и ги засмукваше с такава сила, че можеше да се сравни с подводно течение. А малко по-навътре щеше да прерасне точно в това, помисли си тя. Малко по-навътре щеше да се превърне в коварно мъртво вълнение, където дори опитен плувец би имал нищожни шансове да се спаси, освен ако не запазеше самообладание и не заплуваше настрани,

заобикаляйки опасната зона и избирайки по-дългия, но правилен път към спасителния бряг.

Тя залитна, изгуби равновесие, седна на дъното и бе обляна от поредната вълна. Почувства се прекрасно. Водата бе тъй прохладна и успокояваща... За първи път след смъртта на Ейми се чувстваше добре. Нещо повече, макар че всяка част от нея я болеше и съзнаваше, че отново плаче, се чувстваше божествено.

Понечи да се изправи на крака. Мократа ѝ тениска бе залепнала за тялото. Забеляза нещо синьо, което се поклащаше сред вълните. Погледна надолу към себе си, после пак към загадъчния син обект на повърхността на водата и осъзна, че това са шортите ѝ.

— Голяма работа, и бездруго бяха съсипани — измърмори тя и започна да се смее, докато продължаваше да отстъпва към сушата. Водата вече стигаше до коленете ѝ... после до пицялите ѝ... и накрая само до глезените ѝ. Каза си, че може да постои тук доста дълго време. Хладният вятър почти приспиваше болката в пламтящата ѝ пета, а и беше сигурна, че солта ще се отрази добре на раната; нали учените изтъкваха, че човешката уста е най-гъмжащото от микроби място на света?

— Да — добави тя, без да спира да се смее, — но кой, по дяволите, е...

В същия миг Пикъринг се показва на повърхността и изкрещя. Намираше се на около седем-осем метра от нея и размахваше бясно двете си ръце.

— Помогни ми! — извика той. — Не мога да плувам!

— Знам — отвърна тя. Помаха му за сбогом и размърда весело пръсти. — А може да срещнеш и акула. Миналата седмица Дийк Холис ми каза, че са започнали да се навъртат край брега.

— Помог... — Една голяма вълна го погребва. Ем си каза, че може би няма да се покаже повече, ала се показва. Вече беше на десет метра от нея. Най-малко. — ... ни ми! Моля те!

Жизнеността му беше изумителна, особено на фона на онова, което правеше — размахваше ръце, сякаш си мислеше, че може да полети като чайка, — понеже то имаше точно обратния ефект. С всяка следваща секунда Пикъринг се отдалечаваше все повече и повече от брега, а и на плажа нямаше никой, който да го спаси.

Никой, освен нея.

Нямаше никакъв начин да се върне обратно — тя бе сигурна в това, — ала въпреки всичко изкуцука до останките от огнището и взе най-голямата от почернелите цепеници. После застана там с издължената си сянка, простираща се зад гърба ѝ, като се взираше в хоризонта.

---

[1] Тя е една тъпа кучка (исп.). — Б.пр. ↑

12. ПРЕДПОЛАГАМ, ЧЕ ПРЕДПОЧИТАМ ДА МИСЛЯ ТАКА.

Пикъринг издържа доста дълго. Ем нямаше представа колко точно, понеже беше взел часовника ѝ. След известно време престана да крещи. По това време представляваше само едно бяло кръгче над тъмночервеното петно на ризата си за голф, плюс две бели ръце, които се мъчеха да полетят. После внезапно изчезна. Тя си каза, че навярно поне още веднъж ще зърне ръката му, издигаща се като перископ и махаща на целия свят, ала нищо подобно не се случи. Просто изчезна. *Бълбук*. Почувства се разочарована. По-късно отново щеше да се превърне в истинското си „аз“ — може би едно по-добро „аз“, — но точно сега ѝ се искаше той да продължава да страда. Искеше ѝ се да умре, изпълнен с ужас, и то бавно, съвсем бавно. Заради Никол и всички други „племенници“, които вероятно е имал преди нея.

Сега и аз ли съм от „племенниците“?

Предполагаше, че отговорът е положителен — да, по някакъв начин беше. Последната племенница. Онази, която бе тичала с цялата бързина, на която е способна. Онази, която беше оцеляла. Приседна до останките от огъня и захвърли почернялата цепеница. И бездруго от нея нямаше да излезе добро оръжие; вероятно щеше да се разтроши като парче въглен за рисуване още при първия удар. Слънцето се бе превърнало в тъмнооранжева сфера, която разпалваше със заревото си хоризонта. И скоро хоризонтът щеше да пламне.

Замисли се за Хенри. И за Ейми. Сега там нямаше нищо, но навремето бе имало — нещо толкова красиво като двойната дъга над плажа — и беше хубаво да го знае, беше хубаво да не го забравя. Сетне се замисли за баща си. Не след дълго щеше да се надигне, да се добере до „Колибката сред тревата“ и да му се обади. Но не още. Още не бе дошло времето за това. В момента се чувстваше прекрасно да седи със заровени в пясъка стъпала, обгърнала колене с пулсиращите си от болка ръце.

Вълните отново започнаха да прииждат. От скъсаните ѝ сини шорти не се виждаше и следа, същото се отнасяше и за червената риза на Пикъринг. Океанът ги беше погълнал. Дали се бе удавил? Предполагаше, че най-вероятно се бе случило точно това, но като се замисли как бе потънал толкова внезапно, без дори да ѝ помаха за последен път...

— Мисля, че нещо го докопа — каза тя на притъмняващия ден.
— Предполагам, че предпочитам да мисля така. Бог знае защо.

„*Защото си човек, съкровище* — чу гласа на баща си в главата си. — *Само заради това.*“

И наистина — тези думи изразяваха нещо толкова вярно и в същото време толкова простичко.

Във филм на ужасите Пикъринг щеше да се появи още веднъж — или щеше да изскочи с рев от водата, или щеше да я чака да се прибере, целият вир-вода, но изпълнен със същата ярост и притаен в дрешника на спалнята ѝ. Това обаче не беше филм на ужасите, а нейният живот. Нейният собствен малък живот. И тя щеше да продължи да го живее, като започне с дългия, накуцващ преход до мястото, където се намираше къщата и ключът за входната ѝ врата, скрит в металната кутия от дъвчащи бонбони под статуетката на градинското джудже с избеляла червена шапка. Щеше да си отключи с него и да се обади по телефона — първо на баща си, а после на полицията. Предполагаше, че по-късно щеше да позвъни и на Хенри. Каза си, че той все още имаше правото да знае дали е добре, макар че едва ли винаги щеше да го има. Или — добави мислено — едва ли винаги щеше да иска да го има.

Над океана три пеликана пикираха ниско над водата, като почти я докоснаха, след което се издигнаха към небето и погледнаха надолу. Тя също ги погледна със затаен дъх, понеже бяха достигнали точката на перфектно равновесие в оранжевия въздух. Лицето ѝ — макар че не го знаеше, — изглеждаше досущ като лице на дете, което обожава да се катери по дърветата.

Трите птици сгънаха крилете си в синхрон и полетяха рязко надолу.

Емили им изръкопляска — въпреки болката в подутата ѝ дясна китка — и им извика:

— *Браво, пеликани!*

После избърса с ръка насълзените си очи, приглади косата си назад, изправи се на крака и закрачи бавно към къщи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.